

Móra *nyúl*

A Móra Ferenc Kollégium lapja | XVII. évfolyam 2. (54.) szám | 2013. december

Kedves Olvasók!

Eljött a december, és vele együtt elérkezett a vizsgaidőszak is. Sokak számára tragikus és gyötrelmekkel teli ez a közel 2 hónap. Mások jobban kedvelik, mint a szorgalmi időszakot, mert nem kell minden nap időre felkelni, az órákra bejárni. Ki így, ki úgy, de mindenki igyekszik átvészelni. Reméljük, azért nem fog senki teljesen *behavazódni* a tanulnivalókkal, és lesz egy kis ideje az ünnepek alatt pihenni is.

Egy kedves ismerősöm, Himmer Gellért versével köszöntöm kedvenc évszakomat, a telet:

Eljött a tél,
És ő nem kímél,
Sietve körülragyog.
- Most megfizetsz a nyárért, tudod?
- Tudom. (Mondom, bólogatok.)
- Én a tiszta, én a halott,
Az élőtől most megtisztulok;
Aki gyöngé, aki fél
Elpusztul, ha itt a tél,
Elpusztul, ha itt vagyok.
- Jól van ez így. (hazudok)
- Te maradsz. Örülsz? (rámmosolyog)
- Igen. (Mondom, és elfutok.)

A decemberi számban újabb szakkollégiumi kurzusok mutatkoznak be, megismerhetitek többek között a Móra Akadémiát, A mindennapok gazdasága, A magyar politikai rendszer az Alaptörvény előtt és után, illetve a Válogatott fejezetek a társadalomtudományban nevű kurzusokat egy kicsit közelebbről. Illetve bemutatkozik egy újonnan alakult öntevékeny csoport, a Kártya-kör.

Megemlékezünk a kollégiumi rendezvényekről: a Tökölésről, a Pálinkamust-ráról, a 24 órás mozimaratonról, a Mikulásbuliról, illetve a Sütisütőről. A nyertes sütemény receptjét is közzétesszük a 3-as szoba lakóinak jóvoltából, hogy bárki, aki kedvet érez, elkészíthesse a bajnok édességet.

Egy új rovat is nyílik, melyben a Kollégiumi Bizottság „tudósításait” tesszük közzé. A Retrovatban régi játékokról olvashattok, melyek közül legalább egyet biztosan ti is játszottatok gyermekkorotokban, úgyhogy a nosztalgikus érzések ismét nem maradnak el. Azon kollégisták, akik egy kis művészetre szomjaznának, egy új utópisztikus novellát is olvashatnak, amely – mint ahogy az eddigiek – részletekben fog megjelenni az elkövetkező számokban.

Egy verset is találhattok az újság végén, mely a kollégisták egyik kedvenc nedűjét, a bort dicsőíti.

Fogadjátok és forgassátok az újságot sok szeretettel, hisz mi is azzal készítettük. Sikeres vizsgaidőszakot, sok kitartást és áldott ünnepeket kívánok mindenkinek!

Danyi János

Fotók: Kujbus Tamás

A Kollégiumi Bizottság munkája

Sokan abban a hitben élnek, hogy a Kollégiumi Bizottság állandóan csak bulikat szervez meg iszik. Remélem, ezzel a cikkel most egy kicsit tisztázom a képet a kollbizról, és megértitek azt is, Attila miért mondja be annyiszor a hangosba: „Figyelem! Kollégiumi bizottsági szavazólapok felvehetők, valamint hallgatói egyesületi tagdíj befizethető a tanári szobában!”. A százszor elmondott klisé valóban igaz: a Kollégiumi Bizottság értetek van. Az elsőévesek kollégiumi felvételétől kezdődően egészen a végzősbúcsúztatóig számtalan ügyben találkoztok a kollbiz munkájával, még ha legtöbbször észre sem veszitek ezt.

De menjünk sorban, miket is csinálunk a kollbizben. Az egész nyár elején kezdődik. A kollégiumi felvételi kérelmek elbírálása során minden Mórába felvételiző hallgató kérvénye átfut a kezünkön. Egyenként megbeszéljük, ki mit csinált az adott évben, és addig vitatkozunk rólatok, míg mindenki meg nem kapja a „közösségi, kulturális és sport tevékenységek” pontját, amit ti a MODULO-ban a szociális és a tanulmányi pont mellett láttok. Aztán jön a szobák beosztása, esetleges háromágyasítás, végül pedig a várólista megbeszélése. (Ez utóbbi egyébként egész évben téma.) Ha megvannak a felsősök, és nyáron döntöttünk az elsősök felvételéről is, elkezdjük szervezni a gólyatábort, ami – valljuk be őszintén – a nyári hasznosítás miatt kissé nehézkes. A gólyák-

nak számtalan dolgot mutatunk meg a kollégiumban, a városban, de még a MODULO és az ETR felületén is. Itt jönne egy kis pihenő, de 2012 szeptemberétől szakkollégiummá váltunk, így a szakkollégiumi kurzusok megszervezése is a kollbizeseink, szerencsésebb esetben a felsőbb éves „kurzusfelelősök” dolga. Mivel hamarosan megalakul a kollégium szakmai bizottsága, ők átveszik ezt a feladatot, viszont ebben az esetben fennáll majd a kollégium közösen használatos helyiségei órarendjének kérdése. A nagy szervezkedés közben megjön a kollbiz választások ideje. Aki bekerül, örül – mert még nem tudja, mit vállal –, és az alakulóülésen jó pár feladat mindjárt rá is szakad az új tagokra. Újság- és rádiószerkesztőket kell választani, megkeresni az öntevékeny csoportok vezetőit, és egyeztetni velük is egy megfelelő időpontot és helyszínt. A Hallgatói Egyesülettel is egyeztetni kell – a Móra Ferenc Hallgatói Egyesület vezetése ugyanis nem a kollbiztagokból áll –, hogy egyetemi támogatás nélkül hogyan finanszírozzuk rendezvényeinket, kurzusainkat, milyen fejlesztések, vásárlások férnek bele a lakók által befizetett díjakból. Ugyanis sütisütőn a sütit, farsangon a fánkot, karácsonykor a teát és a sütit, a tombolaajándékokat, a karácsonyfadíszeket, de még az új projektort is valahol az egyesületnek vagy az általa benyújtott pályázatnak köszönhetjük. Ekkorra már minden elrendeződött megközelítőleg fél évig. Most jöhet a rendezvények szervezése, ami nem kis

Fotó: Kujbus Tamás

előmunkát igényel tőlünk. A tökfarsang, a sütisütő, az advent, a karácsony, az Öntevékeny Csoportok Éjszakája, a farsang, a Ki Mit Tud, a Karközi Kollégiumi Sportnap, a végzősbúcsúztató mind-mind komoly szervezőmunkát igényel. Eközben természetesen találkozunk más kollégiumokkal, szakkollégiumokkal, pályázati lehetőségeket keresünk, tárgyalunk az EHÖK-vel, a HÖK-ökkel, beszélünk a kollégium felújításáról, és próbálunk megoldást keresni a napi problémákra. Aztán a rendezvények lezajlanak, az év szép lassan el is telik, és szépen lassan kezdődik előről minden.

Na de nehogy azt higgyétek, hogy annyira szenvedünk mindeközben! Ez valamennyiünknek amolyan „törlesztés” a kollégium felé, ami annyi mindent adott nekünk a 3-4-5-6 év során, hogy észre sem vettük, milyen gyorsan megkomolyodtunk. Szívesen csináljuk, amit csinálunk, és bevallom, az a sör is jólesik, amit egy jól sikerült rendezvény után a régi vagy éppen az új barátokkal elfogyasztunk. És itt szállnék szembe egyik legelső mondatommal: a Kollégiumi Bizottság nem értetek, hanem nektek van.

Zs. Attila

Új titkár a Kollégiumi Bizottság élén

"Névjegy"

Apjok Vivien, BTK Néprajz MA I.,
31-es szoba

Mióta vagy a kollbiz tagja?

Ez a második évem. (Ezúton is nagyon szeretném megköszönni a kolisoknak, hogy ismét beszavaztak a bizottságba).

Amikor idén bekerültél a bizottságba, gondoltad volna, hogy titkár is leszel? Elmondanád, hogyan zajlott a választás?

Nyilván eljátszottam a gondolattal, hogy mi lenne, ha titkár lennék, de nem gondoltam volna, hogy valóban megválasztanak. Főleg, hogy a választás úgy működik, hogy jelölni kell embert a pozícióra. Miután megtörtént a jelölés, a tagok elmondhatták a véleményüket. Pozitív volt, hogy Igazgatónő és Attila is támogatták a jelölésemet. Ezt követően a bizottság tagjai titkos úton szavaztak. Mivel én voltam az egyetlen jelölt, így elég valószínű volt, hogy én leszek a titkár, de azért nagyon jó érzés volt (és biztosította a legitimációt is), hogy 10-ből 10 szavazatot kaptam.

Mik a legfontosabb célkitűzéseid, mit szeretnél megvalósítani ebben a tanévben titkárként?

Egyrészt szeretnék maximálisan helyt állni, ehhez pedig fontosnak tartom, hogy minél többet megtudjak a kollégiumról és a szakkollégium működéséről is (így próbálok sokat beszélgetni Attilával és Nándival :)). Fontosnak tartom továbbá azt is, hogy a kollégium (mint szakkollégium is) eddig

meglévő szakmai kapcsolatait ápolja, és a tervek között szerepel az is, hogy új szakkollégiumokkal is felveszük a kapcsolatot, később pedig esetleg szakkollégiumi találkozót szervezzünk. Egyéni terveket titkárként nemigen tudok elképzelni, mert itt egy csapatról beszélünk, nekem pedig titkárként az a dolgom, hogy összefogjam, adott esetben pedig képviseljem. Úgyhogy egyik legfontosabb célkitűzésem az, hogy jó csapat alakuljon ki az idén igencsak megújult kollbizból, olyan, amelyik fenntartja a kollégium eddigi hagyományait, illetve képes arra, hogy új ötletekkel is gazdagítsa a Mórát.

Miben tudsz segíteni a kollégistáknak, milyen problémákkal fordulhatnak hozzád?

Bármilyen problémával fordulhatnak hozzám, amiben tudok segíteni. :) Komolyra fordítva: idén nincs úgymond „speciális” feladatom a kollbizben (leszámítva a titkárságot), úgyhogy ez azt jelenti, hogy kicsit mindenbe van lehetőségem belelátni. Ebből kifolyólag akár szakmai, akár kulturális, akár közösségi rendezvényekkel kapcsolatosan van kérdés, vagy öntevékeny csoportokkal, arra nagy

eséllyel tudok válaszolni. De ebben az esetben is úgy vélem, hogyha a kolisok hozzám fordulnak a kérdéseikkel, azt sem biztos, hogy egyedül fogom nekik megválaszolni vagy megoldani, maximum elirányítom olyan valakihez, aki tudja a megoldást. Úgyhogy jelen esetben amolyan képviselőként, közvetítőként tudom magam ebben a kérdésben elképzelni, de természetesen nagyon szívesen segítek, amiben csak tudok.

Mit üzennél a kollégistáknak?

Először is azt, hogy legyenek aktívak. Kevés ilyen kollégium van, ahol ennyi igényes program, előadás, kurzus közül válogathatnak a lakók,

és még bulik is vannak. Ehhez kapcsolódóan azt is, hogy becsülik meg, hogy ilyen gazdag a Móra

eseménynaptára, és igyekezzenek minél jobban elmerülni a „mórás világban” (persze a tanulás mellett).

Fotó: Németh Beáta

Másrészt azt is üzenném, hogy vigyázzunk a kolira. Ismét csak mondhatjuk, hogy kevés ilyen kollégium van, ami ennyire otthonos, és ami ilyen igényes, és ahol ilyen közösség van, mint nálunk. Figyeljünk egymásra, mégiscsak együtt élünk. És a legfontosabb, amit üzennék, az, hogy legyenek büszkéek arra, hogy mórások, ezzel párhuzamosan pedig próbáljanak részesülni az itteni szellemiségből, részt venni minél több dologban, amiben csak lehet, szóljanak hozzá, alakítsák az itteni létet, és fedezzék fel, hogy az alváson kívül mennyi lehetőséget nyújt ez a koli!

Csik Réka[®]

Újra a fedélzeten

„Névjegy”

Régert Attila, SZTE GTK, Közgazdálkodás és közpolitika, MA II. évf. V/15. munkahely: Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzatának Polgármesteri Hivatala, pénzügyi csoportvezető

Mikor kerültél be először a Kollégiumi Bizottságba?

(hosszasan számol) 2010. szeptemberben. A jelenlegi tagok közül én vagyok a legrégebbi tag, annak idején még bátyámmal indultam a választáson. Az volt a taktikám, hogy jártam a szobákat és barátkoztam a kollégistákkal. Ezért lett a feladatom a kollégistákkal való kapcsolattartás és a problémamegoldás. A fogadóóráimat is mindig

úgy mondták be a portán, hogy egyetemi, kollégiumi és magánéleti problémáikat is megoszthatják velem a kollégium lakói.

Tavaly lemondta a posztodról. Elmondánád, miért jutottál erre a döntésre?

Kezdtém kicsit kiégni a kollbizess feladatok kapcsán. Főleg, hogy akkor kezdtem el dolgozni, mindjárt a nyakamba szakadt egy nagyobb munkahelyi feladat és egy egészségügyi probléma is. Ezért döntöttem úgy, hogy amíg

Fotó: Görög Péter

nem érzem magam teljesnek, addig inkább átadom a helyemet valaki olyannak, aki jobban rá tud

koncentrálni a feladatra. Így került be Lili (*Tóth Liliána*) a kollbizbe.

Miért indultál idén újra a kollégiumi bizottsági választásokon? Most már 100 százalékosnak érzed magad?

Teljes mértékben. Mind a munkahelyi, mind a magánéleti gondjaim megoldódtak, ennek ellenére sokat gondolkodtam az induláson. Végül azért döntöttem úgy, hogy megpróbálom, mert úgy érzem, a kollégium egy óriási generációváltáson fog átesni a következő két évben. Úgy érzem, az idősebb és a fiatalabb kollégisták között nagy generációs szakadék húzódik, amit igyekszek áthidalni, amit úgy igyekszem megvalósítani, hogy mind az új kollbizeseiket, mind a fiatalabb kollégistákat igyekszem segíteni, támogatni döntéseikben.

A választás óta eltelt két hónap. Mik a tapasztalataid, hogyan működik a jelenlegi bizottság?

Szerencsére az idei kollbiz is egy nagyon jó csapat, hozta azt a lelkesedést, ami, mint most rájöttem, egy ideje hiányzott a bizottságból. Alexa, Bea és Szekér (*Pigler Alexa, Németh Beáta, Szekeres Tamás*), mint újak, nagyon húzzák a csapatot, ami valamilyen szinten a többieket is inspirálja. Sokszor olyan ötleteik vannak, amikre sem én,

sem az előző csapat nem is gondolt. Ebből is látszik, hogy a bizottságnak már szüksége volt egy kis vérfrissítésre, úgyhogy biztos vagyok abban, hogy jövőre már teljesen és végleg átadom a helyemet egy arra érdemes jelöltnek.

Fotó: Kujbus Tamás

Mik a legfontosabb célkitűzéseid erre a tanévre?

Elsősorban az öntevékeny csoportok munkáját szeretném valamivel szabályozottabbá tenni. Régi vágyam, hogy a kollégiumi csoportokat bejegyezzék az egyetemi Kulturális Irodánál, ezzel is teremtve némi anyagi forrást a működésükhöz. Ez úgy néz ki, hogy második félév elejére meg is

fog valósulni. Másrészt, mint az előbb is mondtam, legtapasztaltabb bizottsági tagként különböző szervezési-lebonyolítási és szabályozási dolgokban tudok majd segíteni az új kollbiz generációnak. Titkárhelyetesként úgy gondolom, hogy a titkár munkáját is segítenem kell (Vivi szeret sokat dolgozni... :)), és magamra vállaltam a kollégiumi élet további szabályozásának fejlesztését (például nemrég készült el a kollégiumi bizottság ügyrendje).

Gondolod, hogy erre mind lesz idő az egyetem és a munka mellett?

Rossz a sorrend! Munka, koli és aztán az egyetem. Sajnos már több mint egy éve ez a sorrend. Végre elhelyezkedtem a szakmában, ami jó, és úgy néz ki, egyelőre jól is csinálom. Éppen ezért maradt időm a „hobbimra”, így tudok a kollégium ügyeivel érdemben

és minőségben foglalkozni. Természetesen, az egyetem rovására.

Csik Réka®

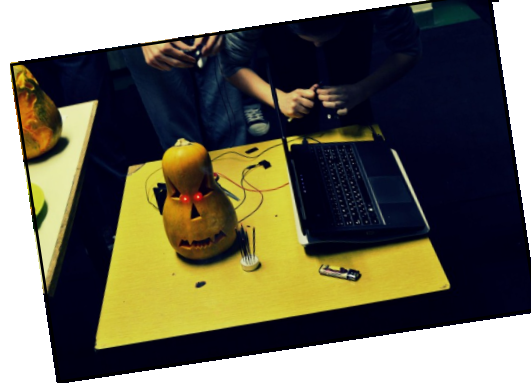
Halloween, avagy kolis Tökölés

A Halloween ősi kelta hagyományokból kialakult ünnep, elsősorban az angolszász országok (Egyesült Államok, Írország, Skócia, Kanada) körében terjedt el, de mára már majdnem az egész világ, köztük Magyarország is kezdi átvenni ezt az október 31-ei népszokást.

A halloween szó a nyugati germán óangol nyelvből származik, az All-Hallows-Even kifejezésből, ahol az even az evening szó régies változata. 1556-ból maradt fenn, s használatban van a skót változata, a hallowe'en is. A Halloween tradicionális szimbóluma az Egyesült Államokban a belül világító tök-lámpás lett, melynek angol elnevezése Jack O'Lantern vagy carved pumpkin. Amerikában a gyerekek jelmezbe öltözve, a házakat járva gyűjtik az édességeket "Trick or treat!" (csínyt vagy cukrot) felkiáltással, a családok pedig jelmezbált rendezve ülnek össze Halloweenkor. Minden év október 31-én megrendezik a New York's Village Halloween zenés-jelmeztáncos felvonulást. Nálunk a 2000-es években éledt újjá ez az

ünnep. Európában és Magyarországon néhány helyen jelmezbe öltöznek és tököket faragnak. Utóbbi történt november 7-én a Móra koliban is. Este 9 órától lehetett megnézni az elkészült remekműveket, amikre három-negyed 10-ig szavazhattunk. Közben megkóstolhattuk a Halloweenhoz köthető, hagyományos amerikai *boszorkány ujjak* sütit. Kicsit bizarr kinézete ellenére egész jó volt. Ezután kihirdették a végeredményt. A közönség Habsz Lilla művére szavazott, a zsűri Danyi Ildikó, Kovács Eszter és Réger András személyében a harmadik díjat Magony Zoliéknak, a másodikat Kiss Máténak osztotta, kollégiumunk legkiválóbb tökszobrásának pedig Bíró Gyöngyvér bizonyult, aki egy tök belsejéből faragott kancsóval győzött. Mintegy 4 óráig faragta a szobájában. A formai adottságok és a különlegesség miatt választotta ezt a formát, de a kifaragott töknek régészeti vonatkozásai is vannak Gyöngyvér tanulmányaiból adódóan, ugyanis a nagyszentmiklósi kincs egyik korsója alapján készült. A második helyezett, Máté, szintén a nagyszentmiklósi kincs egyik korsójáról vette a mintát. A faragott tökök között volt virág, szörny és egyéb különlegesebb és egyszerűbb forma, de akadt olyan is, aki a Gru című rajzfilmből az egyik miniont faragta.

Minden tök egyedi volt, úgy gondolom, mindenki kitett magáért.

Az est folyamán sor került tombolahúzásra is, ahol csomó kisebb-

nagyobb ajándékot nyerhettek a szerencsések, többek között italt, tollat, kolis mappát, pár száz forint értékű büfés utalványt, mosogatószert stb. Az eseményt hajnalig tartó buli zárta, a zenét DJ Dzsi szolgáltatta.

Úgy gondolom, ismét egy hangulatos rendezvényen

vehettek részt a kollégium lakói, tökösök és töketlenek egyaránt.

Nagy Noémi

Fotók: Görög Péter

„Orvosság ez akármilyen nyavajára, erős mint a háromszor varrt csizma szára. Szilva, körte, cseresznye, egészségünkre!”

Móra Ferenc Hallgatói Egyesület, legfeljebb három tétel, minimum egy liter, tagdíj, pohár, szavazólap. Majd huszonnyolc nevező, negyvenkét tétel, éjszaka nyúló kóstolás és éjféle eredményhirdetés, záporozó dobogós helyezések. Egy rendezvény, ami még az ötödik emeletet is zajossá teszi.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy az őszi félév egyik legsikeresebb, legtöbb kollégistát lecsalogató rendezvénye a pálinkamustra volt, mi sem bizonyítja jobban, hogy a nevezők egy része már csak a büfé előtt kapott standot, de a kiváló nyárlőrinci szilvapálinka és Tihanyi Dani ősziarackja még a folyosót is zsúfolttá tette.

Külön szeretném kiemelni Szabados Györgyöt (a középkorászt), aki Gyöngyvér helyett is kínálta SS névre keresztelt szabadszállási szilvapálinkájukat, és akár a magasföldszinti mosdóig győzködte potenciális szavazókat arról, miért érdemes megkóstolni (számomra kerítésszagot) portékájukat. A stratégia remekül bevált, az ital gyorsan fogyott és néhány perc elteltével a kóstolók is boldogabban gondoltak vissza a szabadszáll-

lási pillanatokra.

A folyosón gyűjtött bátorsággal és Rékával végre a büfé felé vettük utunkat, Árgyelán Jani és Gyenizse Dani standjánál folytattuk a kóstolást. Utóbbi pálinkái idén sem okoztak csalódást, és versenyen kívül a kísérletező szelleműek mézeskalács ízesítésű italából is kaphattak egy pohárával. Jani, Szabados Györgyhöz hasonlóan, szintén a marketing kategóriában emelkedett ki, geszti szilvája különdíjat érdemelne, amiért piaci kofákat meghazudtoló bátorsággal vette rá a szavazókat, hogy inkább nála kóstoljanak. Sajnálatos, hogy bátorságából visszavett, amikor megkóstolta saját árúját. Helyette is ajánlom most mindenkinek a geszti, aki többre vágyik egy egyszerű szív-erősítőnél.

Következő állomásunk Tornai Henriettáék standja volt, mert mint azt a tömegben furakodva megtudtam: „Tornai Henriett birsalma pálinkája egy szent dolog. Horgosi!” Végül Szabolcs

megyei lévén az alma mellett tettem le a voksomat, ami majdnem olyan gyümölcsös volt, mint a hazai, ez pedig számomra az este egyik legjobb pálinkájává tette. Meglepő módon senki más nem indult almával Henin kívül idén.

A kóstolást Berze Dávid bodzájával folytattuk, ugyanannál az asztalnál, ami szintén egy unikális, könnyedebb, utóízmentes tétel volt, és nem utolsósorban vajdasági! Talán ez volt az egyetlen asztal, ahol a pálinka eredete hangsúlyt kapott, és a kóstoltatók kérdés nélkül mondták, hol készültek az italok. Sajnálatos, hogy idén nem kerültek fel a szavazólapokra, vagy legalább a standokra a pálinkák származási helyei.

Egy zsíros-kenyérnyi szünet alatt

pedig az alábbi igazságokat tudtam meg a sorban állóktól: itt többen is egyetemre járnak, a pálinkát az utóízéért kell szeretni, ráadásul nem minden pálinka lányos, sőt van, amelyiknek nincs pálinka íze, a körömpörkölt fizikája egy rendkívül bonyolult dolog, a törköly fűj, az este legtöbbször elhangzott mondata pedig az „Én úgy szeretlek!” persze az „Egészségedre!” után és az „Ez mi?!” előtt.

Itt egy óvatlan pillanatban majdnem ismét a vajdasági pálinkáknál találtam magam, mert a birsalmát „be kell vállalni”, de inkább a zsűri felé vettem az utam. Szerencsére megértőek voltak a kínálók, „mert nem jó, ha sürgetnek”. A zsűri asztalánál Árpai (a Herman koliból), Kutyi és Manó rendkívüli szakértelemmel, arcukon elszántsággal már a huszadik tételt ízlelték és pontozták. Javasolták, térjek vissza a harmincegyedik után, akkor már tudnak konkrétumokat mondani az idei felhozatalról. A lehetőséget azonban elmulasztottam, addig jártam körbe a következő kóstoló-

mat keresve, hogy elfeledkeztem a harmincegyedikről és időközben a megfáradt zsűri szétrebbent egy rövidke pihenőre az eredmények kihirdetése előtt. A szépen felsorakoztatott 126 pohár láttán pedig végül úgy döntöttem nem nehezi-

tem tovább estéjüket kérdésekkel és diktafonnal.

Így az első asztal felé vettem utamat, ahol Zoli, a Régeert testvérek és Papp Gergő kaptak helyet. Itt grappát, körtét, két féle szilvát és cseresznyét kóstolhattatok. A siklói pálinkákat már ismertem, ráadásul el is fogytak, mire az asztalukhoz értem, a grappa pedig Olaszországban sem ízlett, így

Gergő monori cseresznyéjét kóstoltam meg, ami nem csak az én tetszésemre nyerte el, hiszen már alig volt az üveg alján, pedig a kóstolás még javában tartott. A grappa védelmében pedig fontos leírnom, hogy szintén díjnyertes pálinkáról van szó, kóstoljátok jövőre is! :)

Az estét Varga Kata asztalánál zártam, aki egy könnyedebb és egy em-

beresebb tétellel, vagyis barackkal és szilvával nevezett. Az embereset választottam, ami igazi lélektisztítónak bizonyult, így az eredmények kihirdetéséig már csak limonádéztam.

Míg vártunk az oklevelekre és az eredményhirdetésre,

a mulatós zenéről hirtelen a Fear of the darkra váltottunk, és néhány fiú a zsűri asztala előtt termett énekelve, összeborulva, ugrálva. Volt itt sírás örömben és bánatban, veszekedés, alkalmi szerelmek, tánc és felmosás, sőt az egyik asztalnál egy megfáradt kóstoló csukott szemmel töltötte ki a szavazólapot! Ezt a kibontakozó büfébulit szakította félbe az eredményhirdetés, ahol a lelkes közönség egy bizonyos tagja már csak álmában hallotta az eredményeket, a hangos szuszogás mellett természetesen tapssal is dicsérte olykor az elért sikereket.

Jövőre pedig biztosan megfogadom Csengődi Erika, a Szép magyar szótárból idézett tanácsát: "Pálinka: Ha meg akarod tudni, hogy igazi pálinkával van-e dolgod, akkor egy cseppnyit morzsolj el az ujjaid között, s ha a száraz ujjbegyednek nem élesztő, hanem gyümölcsillata van, a pálinka eredeti. Ha az ujjad e kettőtől eltérő illatot mutat, akkor nem mostál kezet."

Szeretetlenben és pálinkában gazdag kellemes ünnepeket mindenkinek!

Csengődi Erika

Fotók: Görög Péter

A királyi sütemény

Kilencedik alkalommal került megrendezésre a Móra Ferenc Kollégium sütisütő versenye. A nyertes sütemény igazán királyinak nevezhető a különlegessége miatt, amelyet a pezsgő és a levendula kombinált ízvilága koronázott meg.

A sütisütőre való sorban állás minden évben igazi várakozás, hiszen aki tényleg meg szeretné kóstolni az összes versenyző által kreált finomságot, annak majdnem fél

órával a rendezvény kezdete előtt meg kell jelennie az alagsorban lévő dohányzó helyiség előtt. Nagy szerencse, hogy a büfé rendkívül közel található eme lakrészhez, és gyorsan be lehet szerezni bármiféle szomjoltót a sorban állás fáradalmainak leküzdésére. Kénytelen vagyok még megemlíteni az ez idő alatt kialakuló jó hangulatot, aminek segítségével csak úgy röpült az idő.

A szavazólapokra írt fantázianevek egyedisége alapján nem csalódhattunk sem a sütemények esztétikai látványában, sem pedig az ízletességükben. Kóstolhattunk mind krémesebb, édesebb, mind szárazabb, szolidabb ízvilágú süteményeket is. Nekem mindkét elődöntős és döntős nyertes süti nagyon ízlett, viszont a döntős sütemények közül a *Magic of lemon* vitte

a pálmát a frissessége és a habossága miatt, de persze mindenkinek megvolt a saját kedvence.

Két elődöntő során két igazán fantasztikus sütit választott legjobbnak a zsűri. Az első elődöntőt 36 ponttal a 11-es szoba fiai a *Csábító csokis tejszínessel*, míg a második elődöntőt 39,5 ponttal a 31-es szoba lányai nyerték el a *Habos repülőcsoda* nevezetű édességgel. A döntőn közönségdíjat kapott 16 ponttal Pfeffer Árpai az V/17-es szoba lakóival a *Csodálatos karamell szeletért*, holt versenyben a harmadik és negyedik helyezést érte el a 29-es, és a 31-es szoba a *Havas mámor* és a *Geszti Guszt* nevezetű finomságokkal. A képzeletbeli dobogó második fokán a 15-ös szoba lakói állhattak a *Tejkaramella szeletükkel*. A 2013-as év Móra Ferenc Kollégium süteménye címet pedig a 3-as szobában lakók nyerték el a *Pezsgős, levendulás mini torta* nevezetű csodával. Igazán egyedülálló alkottak. Gratulálunk nekik!

Íme a recept:

Levendulás-pezsgókrémes (mini) torta fondant bevonattal

Hozzávalók a piskótához:

6 db tojás
6 csapott evőkanál cukor
6 púpos evőkanál liszt (+ 1 csapott evőkanál a tepsis lisztezéséhez)
1 csomag sütőpor
Vaj vagy margarin a tepsis kenéséhez

Megjegyzés: ha gáztepsiben sütöd, sütőpapír is jó alá.

Elkészítés: a tojásokat szétválasztjuk, majd a fehérjét elkezdjük felverni és lassan hozzáadjuk a cukrot. Olyan keményre verjük az egészet, hogy a feje tetejére tudjuk állítani a tálát, és a hab stabilan álljon benne. Ezután egyenként hozzákeverjük a sárgáját is (még a robotgéppel), majd fakanálra váltunk, és lassan hozzákeverjük a sütőporral összeszitált (összekevert) lisztet. Kikent tepsiben sütjük 180 fokon.

Hozzávalók a krémhez:

5 dl édes pezsgő
5 dl tej
4 csomag vaníliás pudingpor
2 csomag vaníliás cukor
6 evőkanál kristálycukor
2,5 dl habtejszín
Ízlés szerint levendula

Megjegyzés: levendulát piacon vagy pedig gyógynövény-szaküzletben lehet beszerezni.

Elkészítés: a pezsgő 2/3-át felfőzzük, a maradék pezsgőt pudingporral és 2 evőkanál cukorral elkeverjük. Amikor a pezsgő forrni kezd, besűrít-

jük. A végeredmény egy zselészerű massa.

A levendulás vaníliapudinghoz a levendulát a felhasználás előtt 15-20 perccel a langyosra melegített tejbe áztatjuk. Főzés előtt leszűrjük, majd a tej 2/3-át elkezdjük forralni, míg a maradék tejhez hozzákeverünk 2 csomag pudingport és 2 evőkanál cukrot. Ha felforrt a tej, beleöntjük a pudingporos-cukros masszát, sűrű krémet főzünk belőle. Ha a két krém kihűlt, összekeverjük őket. Ezután felverjük a tejszínhabot a megmaradt cukorral, és hozzákeverjük a pezsgős-levendulás krémhez. Hűtőbe tesszük felhasználásig.

Megjegyzés: ízlés szerint a krém tovább édesíthető cukorral. Ha túl töménynek érzed a krémet, tejszínhab hozzákeverésével lazíthatod. A tejszínhab fixálásához használhatsz habfixet (ettől nem esik össze olyan könnyen).

Ha minden készen van, a piskótát annyi rétegre vágjuk, ahány szintet szeretnénk a tortában, majd beleöltjük a krémet és kívülről is megkenjük.

Megjegyzés: ha gáztepsiben sü-

töd, akkor elég megfelezni vagy harmadolni a piskótát, és úgy tölteni közé a krémet.

Hozzávalók a bevonathoz:

30 dkg pillecukor
30 dkg porcukor
3 dkg étkezési keményítő
1-2 evőkanál glicerin (elhagyható)
vaj, a kenéshez

Elkészítés: A pillecukrot kivajazott jénai tálba helyezzük, majd mikrohullámú sütőben olvasztani kezdjük. Kb. 2-2,5 perc kell hozzá, hogy felolvasszuk, de félpercenként meg kell állítani, átkeverni egy szintén megvajazott főzőkanállal (legjobb, ha műanyag). Akkor jó, ha az egész egy habos masszává válik. Ha megvan, akkor kivesszük a mikróból, és lassan elkezdjük hozzáadagolni a keményítővel összeszitált (összekevert) porcukrot. Annyit keverünk hozzá, amennyit felvesz, aztán vajazott-porcukrozott felületre önjük, és átggyúrjuk, gombócot formázva belőle. Fóliába csomagoljuk, hűtőbe helyezzük, hogy megdermedjen. Felhasználás előtt fel kell puhítani (gyúrással), illetve ezután lehet színezn is.

Megjegyzés: ételfestéket nagyobb áruházakban, cukrász boltokban lehet vásárolni. Mandulaaroma hozzáadásával hamis marcipánt készíthetünk belőle.

Tašács Uviri :)

Fotók: Kujbus Tamás

24 ÓRÁS MOZIMARATON

Hajnali háromegyed kettő

Unott, álmos ábrázattal kilép a 17-es szobából, majd ásít. Nem tartja a szájához a kezét. Végigsétál a folyosón, majd megáll, beleszimatol a levegőbe, elgondolkozik.

GABI:

„Mi ez az illat? Pattogatott kukorica? Hát persze! A mozimaraton! Majdnem elfeledkeztem róla.”

Lerohan a lépcsőn a magasföldszintre, megáll a Kék Terem előtt. Már javában tart a *Ragyogás* című film. Eszébe jut egy ócska vicc és idétlenül vigyorogva benyit a sötét terembe.

GABI:

„Here's Gabi!”

Van, aki oda sem fordítja a fejét, a kis kollégista közönséget túlságosan leköti Stephen King thrillere. Még jó, hogy leköti... Nem véletlenül lett beválasztva a programba ez a film. Igazi klasszikus, egy filmrajongó figyelmét sem kerülheti el, ahogyan a másik tíz film sem. A *Holt költők társasága*, a *New York bandái*, *Az árva*, a *Blöff*, a *Mások élete*, a *Truman Show*, a *Forest Gump*, a *Legyek ura*, a *Vissza a jövőbe* és a *Felhőatlasz* is műsoron volt, úgyhogy aki eléggé elszánt és kitartó volt, az változatos, izgalmas és remélhetőleg új (film) élményekkel gazdagodott abban a bizonyos 24 órában.

A kollégiumban már harmadjára rendeztek 24 órás filmmaratont, a szervezők ezúttal is minden filmhez egyenként kapcsolódó, három kérdéses kvizekkel és persze nyereményekkel próbálták elcsábítani a szórakozni vágyó hallgatókat, ami persze sikerült is. Bár hétvégére esett a program, jópár film alatt tele volt a terem, és a hajnali órák ellenére Gabi először nehezen talál magának ülőhelyet. Aztán valaki szól a tömegből.

RÉKA

„Gabi! Itt van egy hely!”

Gabi összehúzza magát és sűrű bocsánatkérések közepette átevickél néhány térden és lábfejen, majd leül.

GABI

„Köszí.”

Véget ér a film, Németh Bea és Rékert Attila pedig szorgosan osztogatják a kis kvizeket. A stúdiósok (Németh Bea, Rékert Attila, Horváth Zsoltika, Gubo Richárd, Muzsai Evelin, Papp Ági, Jokecz Kitti) filmenként váltják egymást, van, akit úgy kell felébreszteni, hogy jöjjön ügyni. A szervezők minden filmszünetben szorgosan készítik a portán a pattogatott kukoricát és nagylelkűen osztogatják a közönség között. Tíz-tizenöt perc telik csak el, mindenki elnyomja a cigarettáját, felhúzza a sliccét, lehúzza a WC-t és már vetítik is a soron következő filmet.

Hajnali fél hétkor már sokkal szellősebb a terem, de a legkitartóbbak – néha hangosan horkolva ugyan – végigülik a bizonyára mindenki által ismert *Blöfföt*, aminek a poénjain a huszadik nézés után is tudunk nevetni.

Délután fél kettő körül már a *Legyek urát* vetítik. Ebben talán annyi hiba van, hogy egy régebbi, fekete-fehér, komolyabb hangvételű filmet, aminek azért kicsivel több mondanivalója van, mint egy *Árvának*, nem az utolsók között kellene leadni. Ekkor az emberek már csak arra figyelnek, hogy a nyálas popcornt kisöprögessék az ölükből.

A *Vissza a jövőbe* és a *Felhőatlasz* már szinte nem is kihívás a kitartó maratonozóknak,

az utolsó hajrára megint megtelik a terem. Nem is megy a közönség messzire a *Felhőatlasz* után, nem is érdemes, hiszen most következik a lényeg, az eredményhirdetés. Megjelenik Kovács Attila tanár úr is, és előkerül az összes stúdiós. Németh Bea rövid köszöntő után mindenkit egy nagy dobozba állított plakátok között való válogatásra invitál, „mórakolis” mappát is lehet nyerni, de a fődíjra, a két mozijegyre csak két igazán esélyes versenyző van: Farkas Levi és György Máté.

LEVI és MÁTÉ

(fáradtan, de mosolygósan)

„Nekünk nem kellene a jegyek, mi csak a dicsőségért ültük végig. Felajánljuk őket sorsolásra.”

Németh Bea a fiúk nagylelkűségétől meghatottan kihúzza a mozimaraton fődíjának nyertesét: Balogh Evelint és Csenki Gergőt. Senki nem távozik a teremből nyeremény nélkül, valamennyi mozizó hős szobájának falán – remélhetőleg NEM felszögelve – ott lógnak a kiturkált filmplakátok, emlékeztetőül, hogy a mozgókép fantasztikus világába elvarázsolódní néha igen jól tud esni jó társaság és persze jó sok popcorn kíséretében.

THE END

Miklós. Pábulc

Az idei kollégiumi Mikulás

Az idei kollégiumi mikulás-napi előkészületek teljes titokban zajlottak. Régezt Attila, maga a Mikulás hívta össze ebben az évben kis csapatát, s a tagokon kívül senki más nem tudta, hogy kik fogják alkotni a szánhúzó és kísérő brigádot.

A Télanyót Németh Bea személyesítette meg, Horváth Zsolt és Szabó János (Kutyi) voltak a krampuszok, Görög Peti az egyetlen karácsonyi manó, vagy más elképzelések szerint a Grincs szerepét öltötte magára. Széplaki Tünde (Tücsi) és Almási Évi angyalként tetszelgett, Jagyugya Erik hópiheként szélesítette a repertoárt. A Mikulás kis szánhúzó rénszarvasai pedig Nagy Berni és jómagam voltunk.

Részemről, és gondolom, a többi
elsős részéről is kijelenthetem,
hogy hatalmas megtiszteltetésként
ért minket Attila felkérése. Még
nemrég érkezünk a kollégiumba,
de máris gondolnak, számítanak
ránk a közös feladatok elvégzésé-
ben, és ez nagy örömmel tölt el
bennünket.

A szokáshoz híven az ötödik emeleten kezdte pályafutását a Mikulás. Szánját nem két szarvas húzta, hanem Görög Peti, gömbölyű zsákját Kutyi vitte százfelé, az aranyág pedig Zsoltika kezében tartózkodott. Mi, többiek próbáltunk minél több szaloncukrot szorongatni a kezünkben, zsebünkben, vagy bárhol, ahova fért, hogy minden jó kollégistának jusson egy kis ajándék a Télapótól. Természetesen látogatásaink alkalmával tejjel és süteménnyel vártak bennünket, (vagyis ha sütemény volt

is, tej azért mégsem) így egyre pirosabb orcával ültette ölébe a Mikulás a tőle kívánni vágyó „gyermekeket”.

Sok helyen műsorral fogadták csapatunkat: a 31-es szobában

énekeltek, a 10-es és 11-es szobában táncoltak, a 12-es szoba lányai pedig vicces videóval készültek a Télapónak. De nem csak a lelkes kollégisták lepték meg csapatunkat, hanem mi is jó sok meglepetést okoztunk. A 2. emeleti konyhában elénekeltük a *Boldog születésnapot* című számot Danyi Ildinek, aki szemmel láthatóan meg volt hatódva kis produkciónk láttán.

Azokon a helyeken, ahol egy lelket sem találtunk, ott különböző zezugokba szaloncukrokat dugdostunk el meglepetés gyanánt, mikor pedig már majdnem kifogytunk a cukorból, akkor a krampuszokat, angyalkákat és a szarvasokat mozgósítottuk, hogy nyoma legyen annak, hogy a Mikulás minden szobában megfordult.

Mire leértünk az első emeletre, ott már kezdett felbomlani a „régí rend”. A szánon hol egy angyal, hol egy tél- anyó, vagy egy szarvas ült, Erik min- den szobában „csak havazott”, az ünnepi dalok pedig egyre hangosab- ban csendültek fel előadásunkban. Kétség kívül egy embert próbáló fe- latat volt lejutni az első szintre, de Kovács Attila tanár úr szobája ha- gyott a legemlékezetesebb, vagy inkább legsötétebb nyomot mindannyiunkban. Attilánál a leg- jobb vendéglátásban lehetett

Fotó: Kujbus Tamás

részünk, s ebből adódóan nem is mindenki érkezett meg a tornaterembe a kívánságok felolvasására.

A legkülönfélébb kérések érkeztek a Mikuláshoz: Szabó Dávid elénekelte Zámbo Jimmy *Egy jó asszony mindent megbocsát* című nótáját, Németh Kornél megfogadta, hogy egy napig nem nyúl az autójához, az énekkar metál stílusban énekelt, Varga Bálint, Kutyi és Régert Andris trióban adták elő Nagy Berninek a *Boldog születésnapot* kezdetű dalt. Mayer Jani két lánnyal szakított „szívhez szóló” szövegekkel, Harkai Gyuri franciául vallott szerelmet Léber Dinának, Szegedi Esztinek Kiss Mátét (Tankot) kellett bemutatnia egy tank tulajdonságai alapján. Takács Gergő a roma gyerekek integrációjáról tartott kiselőadást, Halászi Timi elénekelte az *I will survive*-ot, Hugyecz Árpai arról mesélt, hogy a férfiak miért romantikusabbak, mint a nők, Bartha Sanyinak pedig meg kellett számolnia Kiss Sanyi hajtin-cseit anélkül, hogy hozzáérne a hajához.

Levonva a konzekvenciát, az idei Mikulás is jól sikerült, és egy nagyon bulizhattunk együtt.

Page 12

Fotók: Kujbus Tamás

A szakmaiság fellegvára – a Móra Akadémia

Otthonunk néhány éve immár nem csak egy lakhatást, közösségi és kulturális programokat biztosító hagyományos kollégium, hanem szakmai kurzusokat, tudományos előadássorozatok, műhelymunkákat, szemináriumokat is kínáló szakkollégium.

Ehhez a szakmaisághoz járult hozzá a december 2-án a Móra Ferenc Szakkollégiumban tartott Móra Akadémia Konferencia, s az azt megelőző szekcióelőadások. A Móra Akadémia egy olyan kollégiumi, szakmai tehetséggondozó műhely, mely a tanulmányaikban, szakmai munkásságukban kiemelkedő hallgatók számára biztosít (ott – reméljük, a múlt idő nem végleges és lesz majd folytatása) lehetőséget, hogy lakó/hallgatótársaiknak bemutassák, hogy a farsangi szereplésen, fegyencedzésen, Morgillán és a kolibulikon kívül milyen területeken aktívak még. Az előadássorozatot (mely keretében két társadalomtudományi és két természet tudományi szekcióban mutatkoztak be a szakkollégisták a konferenciát megelőzően) Tóth Liliána, a Biológia Doktori Iskola elsőéves PhD-hallgatójának a „Nemzet Kiválósága” programban elnyert pályázata ihlette, melyhez kapcsolódóan cikkek írását, konferencia-szervezést kellett vállalnia. Innen jött az ötlet, hogy egy szakkollégiumi kurzus keretében bemutassa a Móra biológia szakos hallgatóinak, hogy mivel is foglalkozik. Ezt az ötletet megvitatta kollégiumi tanárukkal, Kovács Attilával, aki továbbvitte a gondolatot, és egy

olyan, interdiszciplináris szakkollégiumi kurzus indítását javasolta, melyben minden olyan hallgató bemutatkozhatna, aki sikeres TDK-munkával, szakdolgozattal, kutatási tevékenységgel rendelkezik. Az idea pedig szerencsére talajt talált: számos, a tudományosság szerteágazó területein tevékenykedő kollégistánk jelentkezett, hogy megmutatná magát a Móra közönségének, hogy azok, akikkel eddig csak a büfében vagy a konyhában, informális körülmények között találkozott, megismerhessék szakmai tevékenységét is. Így végül 18 (alap-, mester és doktori képzésben résztvevő) hallgató 4 szekcióban (társadalomtudományi I., II. és természettudományi I., II.) mutatkozott be a kollégistáknak az október közepétől tartott szekcióelőadásokon. Ezek jó lehető-

Fotó: Görög Péter

séget biztosítottak a gyakorlásra, s mintegy főpróbaként szolgáltak a december 2-án megrendezett Móra Akadémia Konferenciához, ahol az SZTE Szakkollégiumi Konferenciák TÁMOP-pályázat keretében, az SZTE Tehetségpont és a Móra Ferenc Szakkollégium szervezésében egy egynapos, egész napon át tartó, interdiszciplináris konferencia keretében tarthatták meg szakmai előadásukat – immár nem csak a kollégiumi plénum számára.

Fotó: Kujbus Tamás

Szép adalék a történethez, hogy a konferencia megnyitójának keretében Kovács Attila szakkollégiumi tanár és Gömbicz Nándor szakkollégiumért felelős senior bejelentették, hogy a Móra Ferenc Kollégium akkreditált szakkollégium lett (az országban a legnagyobb, Szegeden a másodikként bejegyzett), és 1 évre elnyerte a „minősített szakkollégium” címet. Talán stílusosabban nem is vehette volna kezdetét a rendezvény, melynek sikerességét az érdekes és tanulságos előadások mellett a megjelent szép számú hallgatóság, és az előadóknak feltett számos, a további kutatási/szakmai tevékenységet előremozdító kérdés is bizonyította.

Bízunk benne, hogy a Móra Akadémia Konferencia csak az első állomása volt egy olyan folyamatnak, mely során a Móra Ferenc Szakkollégium még inkább kiterjeszti szakmai tevékenységét, további konferenciákat, előadássorozatokat szervez majd; s reméljük azt is, hogy e kibontakozó szakmai tevékenység sikerességének mércéjeként, a következő akkreditációs eljárás eredményeképpen szakkollégiumunkat már nem csak 1 évre minősítik. Tegyük érte közösen, hogy ez megvalósulhasson!

Uj Lili

Mindennapok gazdasága GTK-s szemmel

Négy különböző gyakorlati-entált téma, négy szakmájukban elismert sikeres előadó, egy népszerű és hasznos kurzus. Röviden akár ezekkel a kulcsszavakkal is össze lehetne foglalni a *Mindennapok gazdasága* előadássorozatot. Ezt azonban mégsem tenném, mert bár igazak a fenti megállapítások, a kurzus lényegét mégsem sikerülne velük megragadni. Azok a novemberi esték ugyanis, ahol a brókerek belső világáról, az online értékesítésről, egy sikeres vállalkozás működtetéséről vagy egy modern menedzsment eljárásról hallhattunk, igazi élményszámba mentek. Nem tankönyvek tartalmáról meséltek az előadók, hanem saját szakmai és élettapasztalatukat tárták elénk személyes történeteik segítségével, amiből minden jelenlévő csak tanulni tudott. De hogyan élték meg ezt a kurzust kollégiumunk felsőbb éves közgazdász hallgatói? Kocsis Ivettel és Papp Krisztiánnal beszélgettem.

Miért vetted fel a Mindennapok gazdasága szakkollégiumi kurzust?

Kocsis Ivett: Mivel még az ősidőkben, avagy a Móra szakkollégiummá válása előtt keveredtem az intézménybe, ezért nekem nem kell hivatalosan kurzust teljesítenem. Az előadásokra önszorgalomból, ámde lelkesen jártam. Hogy miért? – mert bár az idei előadássorozat témájában meglehetősen eltért a tavalyi *Gazdaságpolitikai alternatívák a mai Magya-*

rországon című rendezvénytől, azonban sikerült idén is hasonlóan nagynevű, szakmájukban elismert előadókat meghívni.

Mit tudsz hasznosítani az elhangzottakból, akár a magánéletben, akár a tanulmányaid során? Végzősként hogyan látod a kurzus „hasznosságát”?

KI: Személyemhez közelebb álltak az idei előadások, hiszen erősen kapcsolódtak a GTK-n tanultakhoz, és jövőbeli céljaim eléréséhez is sikerült közelebb kerülnöm az előadásokon szerzett tudásanyag megszerzése által. Mindig jó meghallgatni közgazdasági pályán sikereket elért embereket, mert ez számomra jelentős motivációs tényezővel bír. A kurzus során minden egyes alkalommal végigfutott az agyamon: „Igen, Ivett, lehet így is! Ezért tanulsz!” Államvizsga előtti időszakban minden kapaszkodóra szüksége van az embernek, hogy kitartóan tudja biflázni a tételeket, vagy éppen írni a véget nem érőnek látszó szakdogát.

Az előadássorozat továbbá tökéletes alkalmat adott arra, hogy a mórás közgazdász hallgatók összegyűljenek. Jó volt látni az arcokat, a kis golyák lelkesedését. Jól esett pár szót váltani az előadások előtt, után. Úgy gondolom, egy kollégiumi szakmai előadássorozatnak erős közösségkövácsoló ereje is van.

Volt kedvenc előadásod, és ha igen, melyik és miért?

KI: Naná, hogy volt. :) Olyan szerencsés helyzetben voltam idén, hogy sikerült meghívunk az előadássorozatra szakdolgozatom konzulensét, Joó Pétert, aki diplomamunkám témájáról, a lean menedzsmentről tartott előadást. Ennek nem csak azért örültem, mert személyes jó kapcsolatot ápolok az előadóval, és lenyűgöző prezentőrnek tartom, hanem azért is, mert megismerkedhettem mórás társaim is ezzel a lassan külön tudományággá váló menedzsment módszerrel, a leannel, mely sajnos ellenében más felsőoktatási intézményekkel, a Szegedi Tudományegyetem még nem kap kellő figyelmet.

Részt vettél a kurzusszerezésben is, mik voltak a feladataid, és hogyan élted meg őket?

KI: Már a kurzus szervezése is nagyon szimpatikusan indult

számomra, ugyanis 10-12 mórás közgazdással a szemeszter elején összeültünk egy rövid brainstormingra, hogy megvitassuk, milyen témájú előadásokat és mely előadókat hallgatnánk meg legszívesebben. Mindenki nagyon aktív volt, és tömérdek ötlet vetődött fel. Személy szerint sajnos idén kevésbé aktívan tudtam részt venni az eseménysorozat szervezésében, mint tavaly, a már említett államvizsga finish miatt. Azonban Joó Péter előadását maximálisan én szerveztem, ugyanis nekem voltak meg hozzá a megfelelő kapcsolataim, valamint az előadás ötletét is én adtam Kovács Attilának. Az előadások szervezésében még nagy szerepe volt a kollégium Lexijének, Pigler Alexának, aki a plakátokat készítette idén.

Vannak-e javaslataid a következő félévek gazdasági kurzusai-val kapcsolatban?

KI: A kurzus témáinak listájából is látszik, hogy az idei előadássorozat nagyon sokszínűre sikeredett. Betekintést nyerhettünk a kereskedelem, a tőzsdebusiness, a vállalat-

kozásfejlesztés és a menedzsment egyik ágába is. Remélem, hogy a következő szemeszterben is hasonlóan változatos lesz az előadások skálája. Én mindenképpen ezt a gyakorlatias irányt vinném tovább. Szívesen meghallgatnám egy rendezvényszervező cég képviselőjét, de érdekelnének sport menedzsmenttel, vagy területi marketinggel foglalkozó szakemberek élettapasztalatai is. Továbbá, hogy még változatosabb legyen az előadássorozat, és hogy kedvezzünk egy kicsit a pénzügyesebb beállítottságú leendő közgazdászoknak is, örülnék, ha könyveléssel vagy kontrollinggal foglalkozó eladók prezentációi is színesítenék a kollégiumi rendezvény naptárat.

Köszönöm!

Miért vetted fel ezt a szakkollégiumi kurzust?

Papp Krisztián: Először is azért, mert az előző évben indult elméleti gazdasági alapozó kurzus nagyon megtetszett, és hasznosnak is bizonyult. A mostani félév témája pedig gyakorlatias, az üzleti világgal foglalkozik, és úgy voltam vele, hogy mint közgazdász, érdemes bejárni, mert olyan dolgokat hallhatok, amiket az egyetemi órákon nem.

Mit tudsz mindebből kamatoztatni, akár hallgatóként, akár a magánéletben?

PK: Rengeteg olyan történetet és élettapasztalatot hallhatunk, amiknek az órák keretein belül vagy nincs relevanciája, vagy egyszerűen nincs rájuk idő a tananyag miatt. Ott

volt például a tőzsdés előadás. Bent, az egyetemen, mint közgazdász, megtanulhatom az értékpapír piacokat, azt, hogy hogyan működik a rendszer. De arról hallgatni, hogy milyen élmény közvetlenül belülről átélni egy tőzsde krachot, az teljesen más.

És ez is volt a félévben a kedvenc előadásod?

PK: Nem. A legjobban a Lipóti pékséges tetszett. Az volt talán a legtestközelibb mindközül, olyan szempontból, hogy egy, a szemünk előtt játszódó történetet mesélt el. Egészen pontosan azt, hogy szinte egyik pillanatról a másikra, egy ismerős ajánlásából — persze némi tőke és üzleti jártasság segítségével — hogyan lehet egy sikeres vállalkozást létrehozni itt, Szegeden. Ez mindenképpen nagyon inspiráló volt.

És milyen más témákról hallanál esetleg szívesen a jövőben? Az előző két félévben gazdaságpolitikai alternatívákról volt szó, most pedig vállalkozásokról. Milyen olyan témákat tudnál javasolni, amik esetleg előremozdítanák ezt a kurzussorozatot?

PK: Előző évben, és most is főként Magyarországról volt szó. Szerintem érdekes lenne egy kicsit megvizsgálni a nemzetközi gazdálkodás kérdéseit is, bár ezzel kapcsolatban nem tudom, mennyire lenne könnyű megfelelő előadókat találni. Olyan kérdésekre gondolok, mint hogy hogyan is működik a világ gazdasága és ebben más államok hogyan vesznek részt, vagy hogy a vezető államok milyen gazdaságpolitikát alkalmaznak.

Köszönöm!

Gabi *GH*

A magyar politikai rendszer az Alaptörvény előtt és után

A 2012. január elsejével életbe lépő Alaptörvény, vagyis az új alkotmány a magyar jogrendszer alapja, mely meghatározza a politikai életet, valamint számos vita tárgya, ezért fontos, hogy ismerjük tartalmát, létrejöttének menetét. Ez főként jogász és politológus hallgatók számára indokolt, de bármely, a politika iránt érdeklődő ember hasznára válhat. Ezt a célt kívánja szolgálni szakkollégiumunk *A magyar politikai rendszer az Alaptörvény előtt és után* című kurzusa.

Az Alaptörvényben kerülnek kimondásra a magyar állam alapelvei, célkitűzései, a huszadik század diktatúráinak elítélése és bűneik elévülésének tagadása, az Alaptörvényben határozzák meg az alapvető emberi szabadságjogokat, az állampolgári jogokat és kötelezettségeket, az állami jelképeket, a nemzeti ünnepeket. Az Alaptörvény szabályozza az állami szervek, intézmények működését, jog-

köreit, feladatait, rendelkezik például az országgyűlés feladatairól, az államfő szerepéről, a népszavazások mikéntjéről, a közpénzek felhasználásáról. Az alkotmányozási folyamat és az Alaptörvény módosításai aktuálpolitikai témák, több passzus, rendelkezés számos kérdést felvet, ezek még mindig parlamenti viták tárgyát képezik, a legutóbbi, ötödik alkotmánymódosítást szeptemberben fogadta el az országgyűlés. Ezen aktualitások miatt, illetve a 2014-es választások közelsége, az új választási rendszer debütálása miatt igazán időszerű volt egy, az Alaptörvénnyel foglalkozó kurzus indítása.

A szakkollégiumi kurzus célja a magyar politikai és jogi életet jelentősen befolyásoló, és számos ponton megváltoztató Alaptörvény, annak létrejötte, az általa bevezetett újítások és az ezzel kapcsolatos politikai viták, problémák bemutatása. A kurzus tematikája magába foglalja a magyar politikai rendszer, emellett az európai és amerikai demokrácia modell különbségeinek ismertetését, az alkotmányozási folyamatot, ennek

fonákságait, és az ezzel kapcsolatos parlamenti viták bemutatását, az alkotmánybíróság és a köztársasági elnök feladatainak, tevékenységének szemléltetését. Az órákon szóba került még a népszavazás intézménye, illetve az eddigi népszavazások, a választójogosultság és a választási rendszer, valamint mindezek az Alaptörvény bevezetése által történt változásai, aktuálpolitikai példákkal, kormányoldali, illetve ellenzéki kommentárokkal, nyilatkozatokkal, statisztikai adatokkal fűszerezve.

A kurzus elsősorban politológiai, jogi és nemzetközi tanulmányokat folytató hallgatóknak ajánlott, azonban érdekes lehet azok számára is, akik szeretnék megismerni a magyar politikai berendezkedéssel, a magyar demokrácia működésével, annak jogi és elvi alapjával, az Alaptörvénnyel.

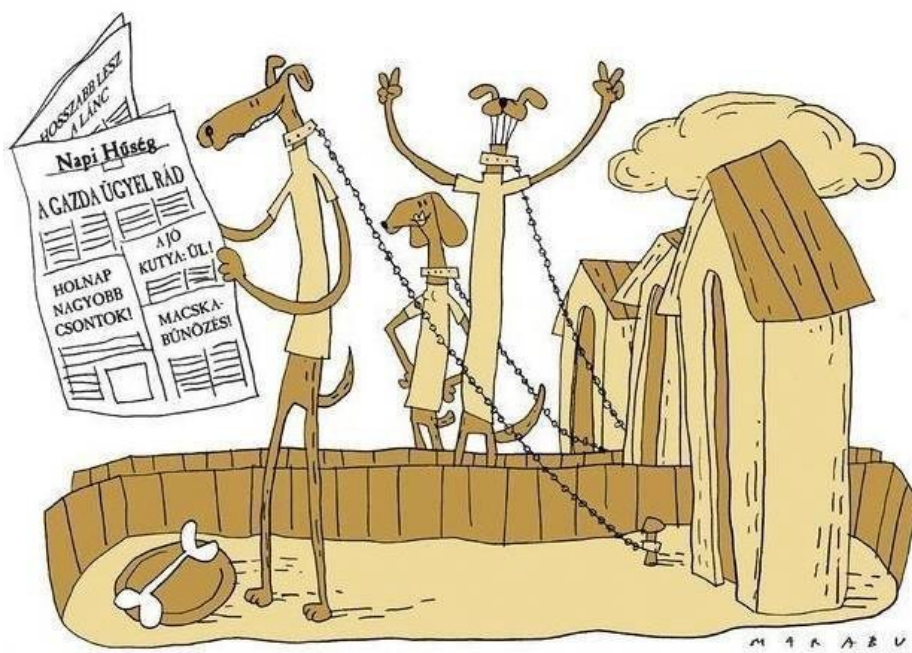
Szekeres Tamás

Válogatott fejezetek a társadalomtudományban

Fogyasztói társadalom. Elgépiesedett cybermanok. Média által teremtett idolk, ideálok. Ökológiai, gazdasági, morális válság. Manipulált világ. Értékrend válság. Megvalósuló disztópiák. A fenti címszavakkal tudom a legjobban összefoglalni, hogy mit látna napjaink „Vadembere” gondolkozva, szemlélődve, körbetekintve a világban, miközben fejcsóválva néhány szavas mondatokban papírra vetné jelenkorunk látteleletét.

A *Válogatott fejezetek a társadalomtudományban* címmel megtartott szakkollégiumi kurzus során a fentiekben vázolt képzeletbeli látteleletben szereplő sérüléseket vet-tük górcső alá, hogy aztán tematikusan végighaladva rajtuk film-elemzések, könyvek, társadalmi dilemmák segítségével állíthassuk fel mi magunk a diagnózist.

A kurzuson résztvevők különböző előképzettsége, érdeklődése, világlátása lehetővé tette egy-egy problémakör több szempont szerint történő körbejárását, illetve a közös elemző munka során elősegítette az egymástól való tanulás lehetőségének kibontakozását is. A foglalkozások nem a hagyományos egyetemi előadások szerinti hierarchikus rendben történtek, hanem leginkább egy baráti, tematikus beszélgetésre, eszmecsere-re, közös elemző munkára hasonlítottak, amelyeknek eredménye a véleményyszintézist követően olyan konklúzió volt, amelyek közben a felfedezés keserédes öröme-n keresztül közelebb kerültünk a körülöttünk lévő világ mélyebb

megértéséhez.

Körbenézve és nyitott szemmel járva a világban sajnos elkeserítő jelenségek lejátszódásának lehetünk szemtanúi: a fogyasztói társadalom tudatos építése, tömegmanipuláció, megfigyelt emberi szokások, az igényes nyelv és beszéd kihalása, erőforrás-pazarlás, globális értékrend-válság, amelyek már-már egy nem is olyan távoli jövőben egy orwelli világhoz hasonló disztópikus társadalom létrejöttének rémképét vetítik elénk. Fel kell magunknak tenni a kérdést, hogy jó irányba mennek-e a folyamatok! Bár ez kétségtelenül sokkal nehezebb, több gondolkozással járó út, nehezebb, mint egyszerűen beállni a sorba, és szemellenzőt hordó, agymosott zombiként várni a holnapot. Ugyanakkor kitől mástól várhatnánk el a kérdéssel való foglalkozást, mint a felnövekvő nemzedéktől, a jövő értelmiségi rétegétől?

Természetesen a kurzus hangulata ennél sokkal emelkedettebb volt, éjszakába nyúló beszélgetések és

közös elmélkedés közepette rágtuk meg a következőkben felsorolt filmeket, témákat.

Érintett témák címszavakban: Áldokumentum filmek, médiahack, hoax, média hitelessége; reklámok attitűdjei, hatásmechanizmusa, figyelemfelmelésének eszközei, befogadás, image építés; fogyasztói társadalom, elgépiesedés, hirdetések, tv-gölemek; fenntartható fejlődés, nemnövekedés elmélet; várható jövőnk, utópiák, disztópiák.

Megnézett filmek: Fahrenheit 451, Equilibrium, 1984, Brazil, Modern idők [részletek], Hálózat [részletek], Kennedy utolsó beszéde, Tárgyaink története, Kritikus 6 fok, A hülyeség kora, Az igazi Mao, Olajfalók, reklámok, rövidfilmek

(hátra van még: Szárnyas fejvadász, Gattaca, 2001: Űrodüsszeia, Mechanikus narancs, Logan futása, Zöld szója)

Filip Tarnó

Kártya-kör

Az öntevékeny csoportok létszámát idén egy újfajta csoportosulás, a Kártya-kör bővítette ki.

Eleinte Muzsai Evelinnel ketten jártunk le kártyázni, később pedig egyre többen csatlakoztak hozzánk. Az idő múlásával mindennapos programmá vált az, hogy néhányan összegyűljünk a büfében vagy a büfé melletti kanapék egyikén valamilyen játékot játszva. Általában a választásunk a „kocsmára” esett, erre pedig a koli apraját-nagyját meg is tanítottuk. Azok a kollégisták, akik csak a büfében akartak valamit vásárolni,

sokszor leragadtak nálunk, érdeklődtek, hogy mit játszunk, nehéz-e, megtanítanánk-e őket. Természetesen mi mindig igennel feleltünk, így egyre többen és többen sajátították el az általunk kedvelt játékokat.

A biztatást, hogy öntevékeny csoportot indítsunk a kártyázásból, Régert Attilától, az öntevékeny csoportok koordinátorától kaptuk. Valószínűleg, ha ő nem lett volna, még most is csak a saját szórakoztatásunk miatt ülnénk lent a büfében Evelinnel, így viszont

egy igazi kis csapatot hozhattunk össze. A kártya tagok többsége (Altdorfer Domonkos, Árgyelán János, Bartha Sándor, Gombkötő Bence, Jánosik Ákos, Magony Zoltán, Mészáros Tibor, Muzsai Evelin, Németh Kornél, Tornai Henrietta, Török Bence, Zsilinszki Márk és jómagam) elsős, ami azért jó, mert akikkel a kollégiumi gólyatábor alatt nem ismerkedhettünk meg, azokkal is összefuthatunk, beszélgethetünk, megoszthatjuk tapasztalatainkat a mindennapokról. A névsort tovább bővíti még néhány felsőbb éves kollégista (Csikós Nándor, Horváth Zsolt, Papp Krisztián), akikhez, ha kérdésünk van, bármikor fordulhatunk.

Ha valaki szeretne csatlakozni hozzánk, vagy kikapcsolódásra vágyik, minden kedden este 22:00-kor gyülekezünk lent a büfében. A tematika szerint hetente új kártyajátékokkal ismertetjük meg az érdeklődőket. Eddig kocsmázni, rikikizni, römizni és zsírozni tanultunk meg, de előzetes terveink alapján még nagyon sok játékot szeretnénk elsajátítani.

Papp Ágnes

Így éltünk MI itt

Szemeztetés régi kollégisták Mórában eltöltött éveiből

Mivel hamarosan itt a karácsony, fogadjatok sok szeretettel, igaz, szerény, de annál értékesebb ajándékomat. A cikksorozat második részében nem akármilyen volt Móra kollégistákat kérdeztem. Erdélyi Ágnes igazgató és Kovács Attila tanár úr örömmel osztották meg mórás élményeiket. Kellemes olvasgatást és mézeskalács illatú ünnepeket kívánok!

Erdélyi Ágnes

Mivel foglalkozik a kollégium mellett?

A kollégiumi feladatok mellett az 1993-ban megalakult Képzőház Alapítvány elnöke vagyok. Az alapítvány 1996 óta működteti a Grand Café art mozit, amely nemcsak moziként funkcionál, hanem egy jól működő kulturális központtá vált az évek során. A Grand Café együtt működik többek között az egyetemi tanszékekkel – főként a Bölcsészstudományi Karral –, civil szervezetekkel, magyarországi kulturális intézetekkel, vajdasági, erdélyi kulturális műhelyekkel. Nagy hangsúlyt fektet a közép- és kelet-európai kultúrák megismertetésére, és emellett a Szegeden élő fiatal művészek bemutatkozási helye. Ezt a sokszínű munkát sok-sok munkatárs végzi. (Ne felejtjük, a Grand Café a híres mórás több száz fős filmkluboknak köszönheti alakulását.)

Milyen szakon tanult az egyetemen?

Magyar-orsz szakon kezdtem 1972-ben. Eredetileg magyar-történelem szakra készültem, de abban az évben ezzel a szakpárral nem indult képzés.

Mikor költözött be a Móra Ferenc Kollégiumba?

Elsőre nem vettek fel a kollégiumba, csupán a félév közben sikerült

bekerülnöm, aminek következtében nem az évfolyamtársaimmal közös szobába költöztem be – amely akkoriban szokás volt –, hanem egy ötödévesek lakta szobába.

Mikor költözött ki a kollégiumból?

Az egyetemi éveim után a Somogyi Könyvtárban kezdtem el dolgozni. Ez idő alatt seniorként laktam a kollégiumban, majd kollégiumi tanár lettem, és egészen 1983 őszéig a 2. emeleti seniori szobában laktam.

Mi jellemezte a kollégium épületét?

1966-ban még nem voltam itt, de úgy hallottam, hogy már akkor is csodájára jártak a kollégiumnak – kiváltképp az előtérben található csillár volt a kedvenc. (Megjegyzem, azóta már két filmrendezőnek is megakadt rajta a szeme.) Az új épület a többi kollégiumhoz képest szokatlanul modernnek és újszerűnek tűnt, nem voltak emeletes ágyak, tágas volt, és feltűnően sok közös helyiséggel rendelkezett.

A Móra Ferenc Kollégium eredetileg lány kollégium volt. Mikor vált koedukált kollégiummá?

1978-ban a Bolyai fiú kollégium életveszélyessé vált, nagyon rövid idő alatt kellett az ott lakókat kiköltöztetni. Így kerültek fiúk a Móra Kollégiumba, mindenki nagy örömeire. Az alagsori helyiségeket osztottuk fel hálófülkékre, de fiúk laktak a fenti közös helyiségekben is. Ide került Almási Tibor is, aki akkor még nem tudta, hogy később ő lesz a Karközi Kollégiumok Tanácsának elnöke. Az alagsor annyira a fiúk szívéhez nőtt, hogy egy évvel később, amikor már beosztottuk őket az első emeleti szobákba, nem volt kedvük felköltözni. Sok vicces történet maradt fenn, pl. az alagsorban lakók szívesebben köz-

Foto: Kujbus Tamás

lekedtek az ablakokon keresztül, dacára annak, hogy volt szabad kibejárásuk a portán. Visszagondolva, ez az időszak nagyon kalandos volt a kollégium lakói életében. Mindenki örült az új körülménynek, kivéve Gyula bácsit, az idős portást, aki nem tudta megemésztetni, hogy a fiúk a lányok szobájában vannak még a hajnali órákban is, hiszen mindaddig fiúk csak este 9-10-ig tartózkodhattak a Kollégiumban.

Kérem, meséljen az akkori kollégiumi légkörről!

Egy sajátos, ún. alapközösségi rendszer szerint működött akkor a Kollégium. Ez egy zárt, de különösen a kezdetekben jól, demokratikusan működő rendszer volt, amelyben minden szoba egy-egy alapközösségnek számított. Az alapközösségek titkosan választottak maguk közül egy vezetőt és egy helyettest, akik képviselték a szobát a kollégiumi közgyűlésen és egyéb fórumokon. Persze hozzá kell tenni, hogy az alapközösség vezetője mellett/helyett nem ritkán az ún. informális vezetőnek volt nagyobb befolyása a közösség életére. Komolyan, lelkiismeretesen zajlott a kollégiumi bizottsági tagok jelölése, a kollégiumi titkárnak már akkor is nagy presztízse volt, minden esetben szakmailag erős, s éppen ezért tekintéllyel rendelkező kollégistát választottak erre a feladatra. A Kollégiumot akkor Vörös Lászlóné, Nellike, igazgató és Micheller Magdi kollégiumi tanár

vezette példát adó elhivatottsággal. A Móra Kollégium hagyományait ők alapozták meg.

Úgy gondolom, hogy az akkori egyetemen működő ifjúsági szervezethez képest a kollégiumi rendszer demokratikusabb volt, noha ezt is érték kritikák. Ez egyfajta öniszervezési struktúrát jelentett, s ezáltal jobban engedte a véleményeket, érdekérvényesítést felszínre kerülni. Idővel azonban a rendszer önmaga áldozata lett, formálissá vált, új alapokra kellett helyezni. Beláttuk, hogy a kollégium nem bontható le egyszerűen negyven alapközösségre. A kollégisták részei egy szobaközösségnek, egy szűkebb és tágabb baráti körnek, egyetemi szemináriumnak, focicsapatnak, zenekarnak, sorolhatnánk a példákat. Szociálpszichológiai közhely, hogy egy ember annál gazdagabb, tartalmasabb életet él, minél több közösséghez kapcsolódik, természetesen más-más motivációval, eltérő intenzitással. Ezt az újfajta gondolkodást, nyitottabb szemléletet kezdte el képviselni a kollégium, amelynek kialakításában szerepem volt.

A régebbi időkre visszaemlékezve meg kell említeni, hogy a hetvenes években a Minisztérium meghirdette a Kiváló kollégiumi mozgalmat, amelynek győztese jelentős támogatásban részesült. Második alkalommal a bíráló bizottság (a minisztérium és a KISZ Központi Bizottság) nem akarta megítélni a „Kiváló Kollégium” címet azzal a kifogással, hogy a kollégium „a divatos közösségről szóló elméletek uszályába került”, ti. hangot adott annak az elképzelésnek, hogy a zárt közösségek már nem működőképesek. Fellebbezésre azért megkaptuk a címet, ami a jelentős pénzösszeg miatt nem volt mindegy. Az egyre virulensebben működő szakmai és kulturális kezdeményezéseknek ez volt a fedezete. Később a 80-as, 90-es években a Soros Alapítványtól kaptunk nagyon jelentős támogatást.

Mely szobákban lakott, és milyen volt a viszonya a szobatársaival?

Ahogy már említettem, első évesként ötödévesekkel laktam együtt az egyes szobában. Szerencsém volt, hiszen egy legendásan neves évfolyam képviselői voltak a szobatársaim, elsősorban magyar-történelem és magyar-idegennyelv szakos lányok. Egy szakmailag igen erős évfolyam tagjaival éltem együtt, akikről nagyon sokat tanultam, főleg azt, hogy érdemes bölcsésznek lenni. A bölcsész-lét akkor komoly presztízst jelentett, büszkéek is voltunk rá. Szobatársam volt pl. Szalai G. Rozália, akkori kollégiumi titkár, egyetemi éveit után a budapesti Széchényi Könyvtár megbecsült munkatársa, vagy Fodor Márta Zsuzsa, a veszprémi múzeum későbbi igazgatója, Szűcs Viki, Kobán Anna, akik remek tanárok lettek. Akkortájt volt kollégista Botond Ági, aki az egyetem után emigrált, nemrég látogatott Szegedre, mint stockholmi pszichológus. Az évfolyamhoz tartozott még Baka István költő, Balázs Mihály, Szőke Katalin (mórás), ők jelenleg az egyetem professzorai. Nagyon sok

embert említhetnék még. Ebbe az érdekes és izgalmas világba kerülhettem be a szobatársaim révén. (Szobatársaim „jófeje” kollégisták voltak, de azt is bevallom, hogy irgalmatlanul nagy volt a rendetlenség nálunk, különösen a középső tanulóban, dacára annak, hogy a kollégiumi titkár is ott lakott.)

Miután a szobatársaim végeztek, másik szobába kerültem, különböző emeleten laktam. Azokban az években egy-egy szobaközösség nem cövekelt le egyetlen szobában, hanem minden évben vagy fentebbi vagy lentebbi emeletre került, így juthatott el valaki a tanulmányai végén az akkori vélekedés szerint előnytelennek számító negyedik emeletre legalább egyszer. Az évek során általában felsőbb évesekkel laktam, csak később kerültem a szobatársaimmal egy szobába, akiket nagyon kedveltem, az egyik csoporttársam, a mohácsi Bubreg Erzszi azóta is az egyik legjobb barátnőm.

Melyik a legkellemesebb emléke a kollégiummal kapcsolatban?

Képtelenség lenne egyet kiválasztani. Minden kollégiumi évtizednek megvolt a maga sajátossága, szépsége, dinamikája. Bármit is mondanak a szürke 70-es évekről, kollégista éveim vidámak, színesek voltak, fiatal voltam, sok feladatot vállaltam, sokat barátkoztam, sokat utaztam. Aztán kezdő kollégiumi tanárként számos kezdeményezésre nyílt alkalmam (könyvtár, videótár, lemezgyűjtemény megteremtése, filmklubok, irodalmi estek, társadalomfeltáró rendezvények, társadalomkutató táborok). Később igazgató lettem, s innentől említhetném a mai napig közös munkát Kovács Attilával, akit sikerült visszahívni a kollégiumba, és aki nagy nyereség a Mórának, tudjuk mindannyian.

A 90-es évektől elkezdődött a Kollégium épületének korszerűsítése, a lapos tetőre felkerült az 5. szint (ezzel megszűnt a közkedvelt tetőtéri koedukált – részben nudista – napozó), lett büfénk, kávézónk. A 90-es évek számítógépes rendszerünk kialakításának hőskora is.

Nagy örömet leltem a 2000-es

évektől abban, hogy újra lehetett gondolni a kollégiumi enteriőrt, szépíteni, új dizájnnal ellátni a szobákat, valamennyi közös helyiséget. Mindent kicseréltünk, jobbra már csak a falak a régiek. Jó érzéssel tölt el, hogy a Móra Kollégiumot Szeged legszebb kollégiumának tartják, és hogy a legjobb-e, erre a kötelező szerénység miatt ne térjünk ki.

Érdekes, s talán szükségszerű fejlemény, hogy minél inkább nehezedik a felsőoktatás helyzete, s ahogy gyűlnek a felhők a szegedi egyetem és a kollégiumok felett is, úgy kezd még inkább virulni a Mórán a közösségi élet. Miközben tudom, mennyi a bizonytalanság az egyetemi közegben, megható látni, hogy a kollégisták mennyi energiát fordítanak közösségi életük szervezésébe. Nem véletlen, hogy a kollégiumi közösséghez tartozás felértékelődött, hiszen az egyetemen már nincsenek évekig együtt maradó tanulócsoporthok, a bonyolult bolognai és kreditstruktúra nem kedvez a kis közösségek kialakulásának. Bizonyára erre válasz a Kollégium erősödő közösségi ethosza.

Jó érzés azt is látni, hogy a Móra Kollégium képes megújulni, szakkollégiummá válásunk új fejezetet nyit. A szakkollégiumi státusz nem csak a Kollégium fejlődési dinamikáját jelzi, de talán önállóságunk megőrzésének záloga is. Az egyetem kollégiumi nagyközössége ugyanis jelentős strukturális újragondolás előtt áll, melynek

konceptiójáról egyelőre csak sejtéseink vannak. Egy erős, szakkollégiumi státusszal rendelkező intézményt talán jobban pártol az egyetem vezetése.

Milyen különbségeket lát az akkori és a mostani kollégisták között?

Természetesen a kollégium sohasem független a társadalomtól és az egyetemtől. Általánosságban elmondható, hogy a kollégiumi közösség sok tekintetben az egyetemi hallgatói öngazgatáshoz képest innovatívabb és demokratikusabb képet mutatott, és szerintem így van ez ma is. Ezért a mai napig előfordul, hogy a két hallgatói érdekképviselő között konfliktusok támadnak. A régi KISZ-es és a mostani HÖK-ös érdekérvényesítési szándék nem ritkán a kollégiumok kárára próbált és próbál most is – nem mondhatjuk, hogy mindig sikertelenül – érvényre jutni.

A 70-es évek elején, amikor a magyarországi politika bekeményedett, s az egyetemek is szigorú ideológiai szorításban, „gúzsba kötve táncoltak”, a jobb kollégiumokban demokratikusabban valósult meg a közösségi öngazgatás. A hetvenes évek végétől, akár az egész társadalomban, a Móra Kollégiumban is mindinkább foglalkoztunk a fennálló rendszer kritikájával. A 80-as években nagy számban rendeztünk olyan eseményeket melyek az adott tárgyakon túl szóltak a társadalom, a szellemi élet, az oktatás, kultúra állapotairól is. A magyar szellemi élet java volt akkor bejáratos a Mórába, innentől

vált híressé a városban is. A 90-es évek közepétől már Attilával folytattuk a rendszerváltás előzményeinek feldolgozását, sok-sok remek előadóval, tanúságtevővel.

A mostani kollégiumi

élet néhány tekintetben talán a 70-es évek első feléhez hasonlít. Akkoriban is rendkívül színes palettán mozogtak a kollégiumi rendezvények: nemzetiségi- és tájjellegű napok, táncházak, kirándulások, szakkollégiumi igényes szemináriumok, sok embert megmozgató, jól strukturált közösségi élet. De nyilvános beszéd a társadalmi jelenről és hogyan továbbról nem volt, nem is lehetett. Ez valamennyire a mai kollégiumi életre is jellemző, hiszen a nagy létszámú közösségi rendezvények reneszánszukat élik, lábra kapott a szakkollégium is. Bizonyos tekintetben azonban visszalépést látok. Miben is? Visszalépést abban, hogy a kollégisták és általában a diákok nem eléggé kritikusan nem eléggé érzékenyen és bátran tekintenek arra a világra, amelyben élünk, arra a társadalmi térre, ahol most zajlik előttünk az, ami, és ahogyan. Ne az „ideológiát”, pláne ne a politikát hozzuk be a Kollégiumba, de lássuk be, most sem élünk a világok legjobbjában! De olyan jól érezzük magunkat, hiányzik ez nekünk? – kérdezhetnék. Igen, igen! Éppen a fiatal, leendő értelmiségieknek a felelőssége, hogy értelmezzék a mindenkori dolgok állását. És ha már szakkollégium: a szakmai buzgalom mellett a közélettel foglalkozás egyenrangú kíváncsiság ebben a „klubban”.

A nyolcvanas évek elejétől az egyetemi mozgalmak során az egyetemisták közül egyre többen akkor is kiálltak érdekeikért, ráadásul úgy, hogy a környező társadalmat is kritizálták, amikor az volt a tét, hogy az összes egyetemről kirúgják őket. Úgy érzek, hogy most, amikor hál’ Istennek erről már nincs szó, a diákok többsége nem mer, vagy nem akar kritikus véleményt fogalmazni még az őket érintő ügyek mentén sem, lásd pl. a hallgatói önkormányzatok működését.

Én azt szeretném, ha a Móra Kollégium életéből nem hiányozna az a szándék és akarat, hogy kollégistái felelősen, igazi értelmiségi módon, tehát sokoldalúan, okosan, nem manipuláltan, és nem is az elfogultságok béklyójában nézzenek szét maguk körül.

Mi az, amit a Móra Ferenc Kollégiumnak köszönhet?

Mindent a Kollégiumnak köszönhetek. A diplomaszerezés után számos lehetőségem volt, azonban én az „értelmiségi presztízsletra” nem éppen csúcspontján elhelyezkedő kollégiumi tanárságot választottam. Nem bántam meg, sőt nagyon jól tettem, mert egy életen át tartó tanulás részese lehettem. Közel kerülhettem a magyar szellemi és kulturális élet termésének legjavához, és ez óriási ajándék. Mind a mai napig sok-sok értékes, tehetséges, szerethető hallgatóval találkozom, akik inspirálnak, akik-től tanulhattam és tanulhatok. Barátomnak tudhatom Dr. Vörös Lászlónét, az elődömet, aki meghívott engem a Kollégiumba dolgozni. Nagyszerű embereket ismerhettem meg a mi kollégiumi sorsközösségünkben: kollégákat, seniorokat, mentorokat - itt nálunk és szerte az országban.

Mit tanácsol a jelenlegi kollégistáknak, kiskölyköknek?

A következő év február végétől én befejezem kollégiumi pályafutásomat, és csak a legjobbakat tudom kívánni a Kollégiumnak, és őszinte szívvel bízom a jövőjében.

A kollégistáknak azt tanácsolom, hogy tartsák nyereségnek, hogy itt vannak, és éljenek a lehetőségekkel. Ne menjenek el észrevétlenül a kollégiumi történelem mellett. Ne hagyják veszni azt a lehetőséget, hogy egy közösségért tehetnek valamit. Hiszen azt önmagukért is teszik. Legyenek kritikusak a

Kollégiummal és tágabb környezetükkel szemben. Higgyék el, ezzel segítenek! Pártolják a szakkollégiumot, alakítsanak ki maguk körül egy személyre szabott, saját egyetemet! Leljék a Móra Kollégiumban

örömeiket, én is azt tettem.

Kovács Attila

Milyen szakos volt az egyetemen?

Magyar-történelem szakos egyetemista és kollégista voltam.

Mennyi időt töltött a kollégiumban egyetemistaként?

1986 szeptemberében költöztem be és öt év alatt sikerült befejeznem mind a két szakomat.

Melyik szobában lakott, és milyen volt a kapcsolata a szobatársával?

Az egyes szobába kerültem két másik szaktársammal. Nagyon szerencsés szobabeosztás volt, hisz együtt tudtunk órákra menni, és közösen

tudtunk azokra készülni. Akkoriban az egyes szoba egyedinek számított a kollégium berkein belül, ugyanis egy külföldi hallgató is helyet kapott az egyesben. Amikor beköltöztem egy afgán fiú lakott a szobában, aki történelmet tanult. Utána érkezett Max Dél-Afrikából. A szobatársaimmal jó kapcsolatot alakítottunk ki, és azóta is tartjuk a kapcsolatot.

Milyen volt az akkori Móra Ferenc Kollégium?

A szobák négyágúak voltak, bár mi olykor hárman voltunk, mert a külföldi hallgató éppen nem tartózkodott Magyarországon. A kollégium állapota merőben eltért a maitól, akkor még a felújítás előtti állapotok uralkodtak. A hűtők a folyosón voltak, és mind a beépített szekrények, mind a konyhák minősége teljesen más volt. Minket azonban nem zavart, hiszen voltunk katonák, és az az alatt tapasztalt állapotokhoz képest a Móra luxus kollégiumnak számított.

Milyen kellemes emlékekkel gazdagodott a kollégiumban eltöltött évek alatt?

Nagyon sok kellemes emlék fűz kollégista éveimhez. Nagyon összetartó évfolyam volt a miénk. Mindenki ismert mindenkit, főleg a fiúk, mivel mi már a katonai szolgálat során összeismerkedtünk. Együtt jártunk focizni, szórakozni, és azóta is félélévente sikerül szinte mindenkivel összefutni. Egyébiránt érdekes volt más kultúrákat megismerni a külföldi hallgatók révén. Max igen különleges figura volt. Karácsony táján például megjegyezte, hogy az ő otthonában elviselhetetlen a karácsonyi hőség, habár az óceánparton hűsölve tölti azt. De előfordult, hogy álmában látta az ördögöt egy fehér szőke nő képében. Rengeteg élménnyel gazdagodtam akár az erdélyi kirándulások alkalmával, amikor vitünk ki „dolgokat”, ami persze tilos volt akkortájt, akár különböző rendezvények szervezése során, akár baráti bulikon, illetve amikor közös tanulásra és kutatásra került sor.

Fotó: Kujbus Tamás

Mi az, amit a Móra Kollégiumnak köszönhet?

Nagyon sok barátot, emberi kapcsolatot, a mostani munkámat, egy szóval sokat köszönhetek a kollégiumnak. Megtanultam programokat szervezni, másokkal, hallgatókkal együtt élni.

Miben különböznek a mostani kollégisták a régi bentlakóktól?

Egyrészt sokkal kevesebbet jártak haza a hallgatók. Akkoriban mindenki két szakot végzett egyszerre. Az órák hétfőtől péntekig tartottak, ezért sokan a hétvégére is maradtak. Ráadásul a kollégisták zöme a Dunántúlról érkezett – akiknek nem volt egyszerű

hazajutni. Így sok alkalmunk nyílt hétvégi programokat szervezni. Másrészt a velünk szemben támasztott követelmények sokkal szigorúbbak voltak – szigorlatok, kemény vizsgák –, mint manapság. Többet kellett tanulnunk, készülnünk. Mindez nem feltétlenül a mostani kollégisták hibája, de régen akkor lehetett előrejutni, ha valaki elegendő szorgalommal rendelkezett. Itt még meg kell említeni, hogy gyakran egy-egy kollégista csak három évig lakik az intézményben, és az alapképzés után Budapestre vagy külföldre megy továbbtanulni. Elmondható tehát, hogy lényegesen nagyobb a fluktuáció, mint az „ötéves rendszerben”. Ha a kollégisták mentalitását veszem

alapul, akkor az annak idején kialakult jó közösséget, nem kellett kívülről szervezni. Saját ízlésünk szerint alakítottuk a rendezvényeket és a szakmai programjainkat. A kollégium továbbra is lehetőségeket nyújt azok számára, akik aktív kollégiumi életet kívánnak élni, azonban sokkal kisebb ezen kollégisták száma. Sokan közel laknak, hazajárnak, vagy egyáltalán nem érdeklődnek a kollégiumi programok és közösség iránt, mert vagy az egyetemen, vagy szülővárosukban kialakult közösségükhöz ragaszkodnak kizárólag. Nehezebb a hallgatókat közösségbe integrálni, amelynek természetesen számos oka van, gondolok itt például az internetre. Mindezek mellett úgy vélem, hogy a Móra Ferenc Kollégium nagy erénye, hogy itt még lehet közösségre találni, közösségi életet élni, illetve olyan rendezvényeken részt venni, amelyeket még kiköltözése után is sokáig emleget a hallgató.

Mit tanácsol a gólyáknak és a jelenlegi kollégistáknak?

Mint már említettem a kollégium rengeteg lehetőséget kínál fel a bentlakók számára. Meg kell látni ezeket a lehetőségeket, és ki kell választani azokat, amelyekben a leginkább otthonosan mozog a hallgató. A Móra Ferenc Kollégium egyedi adottságokkal rendelkezik az ország kollégiumait tekintve is. A mórások szerencsés helyzetben vannak. Meg kell becsülni, és ki kell használni ezt a helyzetet.

Hogyan képzelem el a kollégium jövőjét, és az Ön szerepét ebben a jövőben?

Sajnos a kollégium jövője sokban függ az egyetemtől, a felső vezetésről. Egyelőre a Móra Ferenc Kollégiumban képelem el a jövőmet, és szeretném tovább folytatni azt a munkát, amelyet eddig végeztem, közreműködni a szakkollégium építésében, a szakmai, közösségi és kulturális programok szervezésében.

Leber Dina

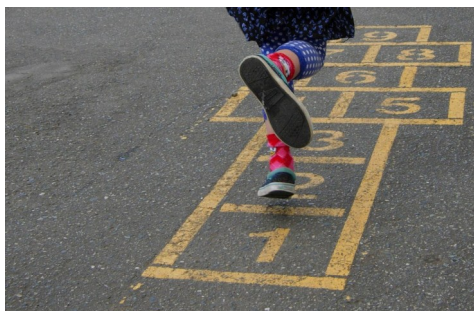
Retrovat – „Essza essza essza sza”

Mielőtt megjednétek, hogy a *Móra Nyüz* szerkesztősége megörült a küszöbön álló vizsgaidőszaktól és értelmetlen nyelven készül szórakoztatni Benneteket, megnyugodhattok, hogy semmi ilyesmi nem fenyeget. Nem is réges-régi varázsigéket készülünk megosztani Veletek, de még csak nem is holt nyelvek mondókait. A friss *Retrovat* ezúttal a retro korszak szabadtéri játéakai közül válogat, olvasásra csábítva minden kedves érdeklődőt. Lesz itt minden, mi szem-szájnak ingere: *ugróiskola*, *essza*, *fonaljáték* és még sok-sok érdekesség. De főleg móka és kacagás!

Ugróiskola – Kápolna és csigavonal

Vagy *icka*. Vagy *sántika*. Sokféle elnevezés, de a lényeg ugyanaz: földre rajzolt ugrálós ügyességi játék. Fiúk és lányok egyaránt imádták, mivel remek időtöltésnek bizonyult az *ickakövet* a pálya rekeszeibe dobálni, majd fél lábon ugrálva érte menni, s a megszerzett kincssel - ugyanúgy fél lábon - visszatérni a rajtig. Számos változata létezett, s létezik napjainkban is, hiszen még manapság is sok helyen látni kisgyerekeket, amint betonra vagy homokba skiccelt

pályán ugrándoznak. Kevesen tudják azonban, hogy az ugróiskola elődjét már évszázadokkal korábban kitalálták, s az első írásos feljegyzés az 1500-as évekből való a játékkal kapcsolatban. Feltehetitek a kérdést, hogy ezek alapján miért foglalkozunk vele épp a *Retrovatban*? Hát azért, mert hazánkban a 60-as, 70-es években terjedt el leginkább, sok-sok

lelkes lurkót gyűjtve rajongótáborába. Az ügyességi játékról különben elmondható, hogy több, eltérő alakú pályán – kápolna, csiga – szokás játszani, valamint világszinten rengeteg országban ismert: játsszák Európa-szerte, az USA-ban és még több csendes-óceáni szigeten is.

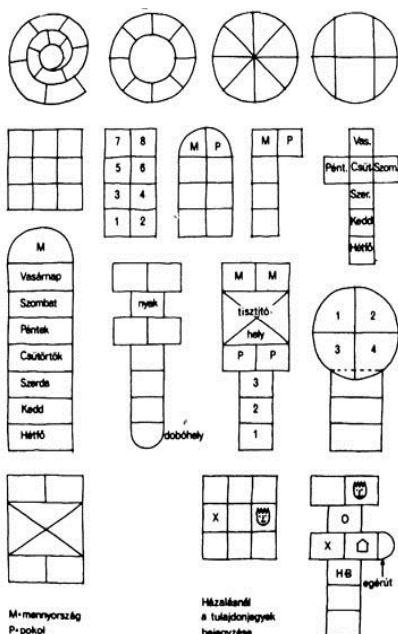
Adj király, katonát! – Kék-zöld foltok

Egy fiús, olykor egészen balesetveszélyes játékkal folytatjuk, amit ennek ellenére a leányzók is imádtak. A parkban vagy iskolaudvaron űzött

játék során a társaság két csapatra oszlott, majd egymással szemben tisztes távolságban sorakoztak fel, s az egy csoportba tartozó gyerekek egymás kezét fogva láncot alkottak. Mindkét csapatnak volt egy-egy királya, ők kezdték a játék nevét is adó mondókat, a másik sornak átkiáltva:

- Adj király, katonát!
- Nem adunk!
- Akkor szakítunk!
- Szakíts, ha tudsz!
- Kit kívánsz?

A sokszor vehemensre sikeredett párbeszéd végén egy kiválasztott játékos nekilódult és minden erejével arra törekedett, hogy „átszakítsa” a másik csapat láncát. Ha két ellenfél játékos között rést tudott ütni, akkor volt sikeres, s elismerésképpen magával vihetett egy gyerkőcöt a saját csapatába. Ha azonban ereje kevésnek bizonyult a soron való átjutáshoz, akkor büntetésből át kellett állnia a másik „seregbe”. Nem kell magyarázni: órákon át lehetett játszani. Gyakoriak voltak az esések, a kék-zöld foltok, de még a sok kisebb-nagyobb baleset sem tudta elvenni a gyerekek kedvét ettől a nagyszerű játéktól. Még mi is játszottuk. És imádtuk!

Essza – Határ a csillagos ég

Fordul a kocka, most egy olyan lányos játékról mesélünk, amiért a fiúk is sokszor kuncsorogtak, hogy részt vehessenek benne. Ez a játék nem más, mint az *essza* vagy *essza gumizás*, melynek talán legismertebb sora a következő: „*Essza essza essza sza, be ki rá, rá rá rá, be ki rá.*” De hogy miről is van szó? A játék végtelenül egyszerű, csak egy néhány méteres gumimadzagra és persze lelkes gyerekekre, no meg szárnyaló fantáziájukra van szükség. Az *essza* menete a következő: az előzőleg összecsomózott madzagot két egymással szemben álló gyerkőc a bokáján – vagy láb-szárán/térdén/combján – tartva két párhuzamos egyenest alkot belőle, harmadik társuk pedig különböző lépéseket kombinálva ugrál a madzagokon és azok közt. Számos mondóka született az ugrálás ritmusát kísérve: ezek legismertebbike talán a fent említett sor, de ezen kívül lehetett még *co-ca-co-la*, *pep-si-co-lát* vagy *A-me-ri-ka*, *Lon-don*, *Pá-rizst* is ugrabugrálni. Határ tényleg a csillagos ég volt a versikék számát illetően. Elvértve még ma is látni gyerekeket, akik az egykor oly népszerű játékot űzik, s fejlesztik immár közel mesterfokozatra: derékra

helyezett madzagokon ugrálnak, vagy éppen felelevenítik a *cérnát*, amikor csupán egy-egy láb tartotta a zsinórt, nehezítve még jobban az éppen ugráló dolgát.

Számháború – Minél vadregényesebb, annál jobb!

Szabadtéri stratégiai játék. Talán így foglalható össze legegyszerűbben a

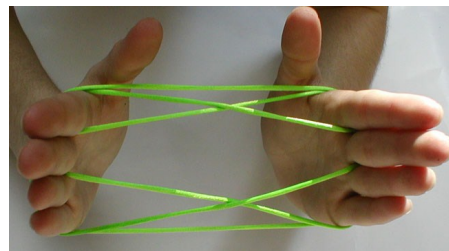

számháború lényege. Maga a játék sem sokkal bonyolultabb, csak néhány kellékre van szükség hozzá: egy erdőre, gyerekekre, két zászlóra és persze néhány számra. A játékot erdős terepen játsszák, minél vadregényesebb a táj, annál izgalmasabb lesz a számháború is. A gyerekeket két csapatra kell osztani, általában egy piros és egy kék csoportra, s minden résztvevőnek adni kell egy négy számjegyből álló számot, melyet madzaggal a homlokára rögzít. Ezután a két „sereg” egy-egy zászlót kap, melyet elrejt valahol. A játék kezdete

előtt a két csapat még közösen kinevezi a „hullatábort” – ahová a kiesett játékosoknak kiesésük után menniük kell. Ezután kezdődhet is a móka! A gyerekek feladata a másik csapatba tartozók számának leolvasása és a leolvasási szabályoknak megfelelő bekiáltása. Persze, a homlokon szereplő szám kézzel vagy elfordulással rejtegethető, más módon – például ruhával vagy a szám levételével – azonban nem. A játék addig folytatódik, míg valamelyik csapat tagjai elfognak, vagy amíg valaki meg nem kaparintja és saját főhadiszállására nem viszi az ellenfél zászlóját. Tömény jókedv, mindenki imádtá!

Fonaljáték – Csak a tanító néni észre ne vegye!

Végezetül pedig egy egyszerű retro játékkal szórakoztatunk Benneteket, amit akár a szabadban, akár bent is lehetett, lehet játszani. A játék nem

más, mint a *fonaljáték*. Nevével ellentétben nem fonalra, hanem az *esszához* hasonlóan szintén gumimadzagra van szükség hozzá. A menete sem igényel sok előkészületet: néhány mozdulattal, trükkös, de rém egyszerű módon kell a madzagot a kezekre felvenni. Ekkor jön el a másik játékos feladata: úgy kell átvennie a madzagot, hogy az egy újabb mintát adjon ki elkerülve az összegabalyodást. Ezután megint az első játékos következik, és ez így megy tovább, szebbnél szebb, mutatósabbnál mutatósabb alakzatokat felvéve a fonallal. Órák közti szünetekben szüleink sokszor játszották. Vagy matekórán a pad alatt, külön kihívást lelve abban, hogy úgy kellett játszaniuk, hogy azt a tanító néni ne vegye észre. :)

Lengyel Nóra

Harkai György: Ha eljön Mantrap

- Csivilizáció -

Egy villanás. Reggel. Illetve csak valószínűleg reggel. Az automata redőny még nem húzódott fel, így a fény forrása egy ablak előtt elhajtó UTP szemétrakodó lámpája is lehetett. De azért ránézett ébresztőórájára. Majd ellenőrizte életfunkcióit. Minden rendben volt. Bár kicsit szédelt, de Daliana, becsületes nevén Daliana Ipolipo Nibori Aleestia, ezen kívül nem észlelt szokatlan dolgot. Kiment a konyhába, ahol egy csomag várta.

- Megjött az ételposta. - mondta magában. Feltépte a zöldes-barna fóliát. A doboz tartalma nem volt különleges, egy dolgot kivéve. - Egy baguette? 50 000 lakókibuconként jut egy és az is csak inkább a felsőbb szintekre. - csodálkozott.

Megfordult és könyökével véletlen lesodorta az egészet, mire az indokolatlanul és főleg váratlanul szétkenődött a padlón. A franciakenyér régi műugró álmát valósította meg, míg a paradicsomok szétfröccsentek és izgalmas mintákat festettek a közepesen drága szőnyegre. A többi zöltség szétgurult, a fehérje kapszulák kiborultak, a tápanyag cseppek kóvályogva imbolyogtak és a 4 zsömle a szélrózsa minden irányába elvágta. Viszont az instant kávé és a tojások megúszták az egyszínű tojástartó zselének köszönhetően.

- Basszus! - Csúszott ki a száján és szinte azonnal megjelent egy tábla a konyhával szemközti szekrényen, rajta az ő és lakótársa nevével, valamint a hibapontok számával, mindez takaros kis táblázatban. Daliana neve alatt ebben a ciklusban 17 pont. Lakótársnője, Stepowka neve alatt 13.

- Bár a paradicsomokért nem nagy kár. Úgyis mindig olyan furcsa ízük van attól a vegenabilis anyagtól, amelyben teremnek.

Izgatott volt. Még az előző ciklus-

ban kaptak egy Új Onc feliratú levelet, hogy beköltözik a harmadik társuk is, aki fiú. Ez nem lett volna olyan nagy dolog, ha Daliana és Stepowka nem érzett volna valamit a másik iránt, és néhanapján nem feküdt volna össze. Nem volt sok érzelmi alapja ezeknek az akcióknak, de attól még előfordultak, és most kapnak egy fiú lakótársat.

Elérkezett a nap. Az Új Onc levelet csak megbízható embereknek küldik, akiket megfelelően átvilágítottak, és több ízben ellenőriztek. Nagy a felelősség. Az elmúlt idő alatt tájékoztatták őket az eljárásról, kötelességeikről, a srác adatairól, és hogy hova kell érte menniük. Ezen kívül körbe kell vezetniük a telepen, és mindenben segíteni. Afféle mentorként kellett viselkedniük. A Ketteszámú Demortalizáló és Hűtvetartó Bázis volt a helyszín. - A fenébe! - 18 pont a táblán. - Hiszen az a telep másik vége. Rendelhetünk FallingSky turbótaxit.

Stepowka, hosszabb nevén Stepowka Keycki Holdaveg, ébredezett lakótársa ágyában. Nagyon nyújtózott. Kicsit dörzsölgette a szemét, majd ennyit mondott:

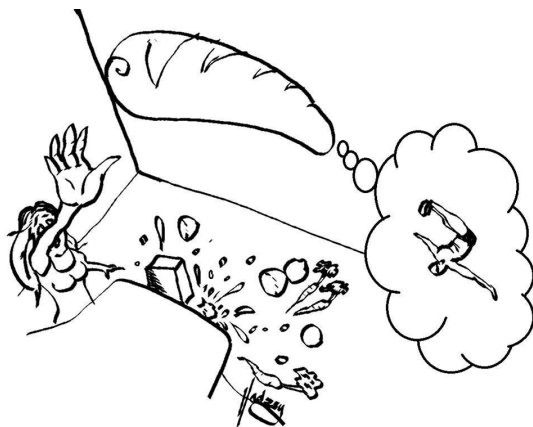
- Kávét, könyörgöm, kávét! - mondta, majd visszadőlt az ágyba. - Menynyí az idő?

- 8 rohu és 45 tumin. Lassan készülődünk kell. - kiabálta a konyhából a vékony falon át Daliana, miközben tojást, előző napi szalonnát és proteines palacsintát sütött az instant narancslé mellé.

- Azért a Mizantrópért megyünk? Vagy mi? - Lassan kilépkedett a szobából.

- Mantrap a neve és igen érte. TT-t kell rendelnünk, az minimum 10 munkapontunkba fog kerülni.

- Annyi biztos van. Én legalábbis már

3 napja rohadok a Fast Food-ban és emiatt semmit nem haladtam a szoborrommal. Holnap fodrázskodom, és majd utána lesz 3 napom alkotni.

- Nekem mondd? Én sem haladtam sokat a verseimmel, a kezeim még mindig zöldek ettől a vegenabilis cucctól. Nem a legjobb az irodai munka mellé. - Kissé duzzogott, hogy egyedül takarítja fel a paradicsomokat a padlóról. De még mindig jobb, mint amikor az ember ellen fordultak. Már, ha hihetünk a történeteknek.

*

Szokatlanul nagy csendben szálltak be a turbótaxiba. Daliana az egész út alatt karba tett kézzel ült. Stepowka keze viszont egy másodpercre se állt le. Szótlanul ülték végig a hosszú utat. Koncentráltak. Hiszen a tájékoztató levelekben és az eligazításon megtudták, hogy ha rosszul végzik a dolgukat, és a srác nem tud szocializálódni, elküldik őket az ARO úrállo-másra kekiniumot hegeszteni. És ezt ők nem szerették volna. Mindenki ódzkodott a „gyilkos” vörös anyagtól.

Megérkeztek a Kettes számú Demortalizáló és Hűtvetartó Bázisra. Kifizették a taxist, aki gyorsan el is tűnt, parázsló plazma palákat hagyva maga után. Stepowka igényesen lerugdosta őket a dokk átvezető pallójáról. Mindre szakított időt. Látszott, hogy kicsit ideges. Elvégre egy emberéletért fognak felelni. Daliana egyenesen haladt. A bázis kapujából két örrel mentek tovább, de előbb még leadták Demortalizációs Bizonyítványukat. Egy üveges ablakú teremhez vezették őket. Ez volt az utolsó ellenőrzőlabor. Aki ide bejut, kijut. A labor

bejáratában négyen jelentek meg. Két fegyveres, egy fehérköpenyes és egy kék farmert és fehér inget viselő alak. Az orvos még egyszer elmondta a szükséges teendőket az első hétre vonatkozóan, legfontosabb adatokat, egyéni szükségleteket. A srác, vagyis Mantrap Romus Cruzoo, hálálkodva fogott kezét az orvossal. A fiú körülbelül 22 lehetett. Lefagyaszttva tartották, mióta rátaláltak a DNS-ére egy elhagyott Magas-Északi városban, azóta sejszerkezeteket hoztak neki létre, szöveteket építettek fel, megalkották szerveit és csontjait, majd működésbe hozták életfunkcióit. Testét demortalizálták. Most már ő sem fog öregedni, ahogy a Maa 3.5 másik 10 millió lakója sem. Egy hete elkezdtek az olvasztást. Most megkapta alapruháit, pár munkapontot és Out Fit-jét, Kezdőcsomagját az új világhoz. Kikísérték őket.

Daliana-t, Stepowka-t és Mantrapot egy katonai járművel vitték haza a Telep Nyugati részében található ezres blokkok egyikébe. Kihúzódtott az ajtajuk előtti dokkoló. Kiszálltak, előttük az M-517-es kibuc. Daliana tanácsára gyorsan nyugovóra tért mindenki. Stepowka, ahogy felért a szobájába, szinte azonnal bealudt. Daliana az ágyán ült, és újra átnézte az Új Onc-nevelő útmutató fő lépéseit. Mantrap pedig próbálkozott megszokni új ágyát az üvegburák után. Parányi ablakán bámult kifelé, de a sötétben nem látott semmit. Ruhástól elaludt az ágyon.

*

Reggel. Daliana kicsit hamarabb ébredt, mint szokott. De úgy érezte, muszáj felkelnie. Lesétált a szobákhoz vezető rövid lépcsőn a konyhába. Nagy meglepetésére Mantrap már ott állt és tükörtojást sütött. Az asztalon ott volt az aznapi ételposta kissé kifosztott doboza.

- Pálkás jó reggelt! – köszöntötte Daliana.

- Neked is jó reggelt! – viszonzta

megfordulva Mantrap. – Tükörtojást készítek. Ugye szeretitek?

- Persze. De te már tudsz főzni?

- Igen. – Arcára csodálkozás ült ki. – De miért kérdezed? Ez ennyire fura?

- Jó, hogy fura. Ez csak a 13. fejezet az útmutatóban. Te nem olvastad el?

- Nem. – Hangjában egy kis egészséges büszkeség és némi sértődöttség elegye csengett. – És nem is fogom. Nem akarok mindent abból a... a...

- A hitvány szutyokból megtanulni? – Egésztette ki Daliana.

- Igen, abból a hülyeségből. – Ekkor hirtelen megjelent a hibapontgyűjtő tábla, immáron Mantrap neve is rajta díszelgett, alatta egy pont. – Ez meg mi a fe.. – Daliana gyorsan szájára tapasztotta a kezét.

- Ha így folytatod a káromkodást, hamar meg fogsz válni a munkapontjaidtól. 20 hibapontonként egytől. Amúgy, mennyi dologra emlékszel a régmúltból?

- Túl sokra. – felelte kissé borúsan.

- Érdekes. Általában nem szoktak 'túl sokra' emlékezni.

Stepowka jelent meg a konyhában, az átlagosnál kócosabban. Szemei reggeli kávéért könnyörögtek. Daliana-ra és Mantrap-re ügyet sem vetett. Szépen elkészített a tükörtojásokért meg némi kenyérért, leült az asztalhoz és behabzsolta mindet.

- Kávét szeretnék, de izibe', köszönöm.

- Üdvözlünk a mindennapokban! – mondta Daliana.

- Máris lenne pár kérdésem. – mondta Mantrap és a Kezdőcsomagja felé nyúlt.

*

A délelőtti műszak után Stepowka-ra és Daliana-ra nagyobb feladat várt, mint eddig valaha. Ismertetniük kellett az új jövevénynek a környezetet, a szabályokat, törvényeket, szokásokat és mindent, ami az élethez kell a Maa 3.5-ön.

A konyhai asztalon térképek, levelek

és mappák tornyosultak. Mellettük fakuló fényképek, dohos dossziék és poros papírok. Mantrap közepén ült, Stepowka és Daliana között. Megegyeztek, hogy felolvassák a hivatalos Új Onc-nevelő útmutatót, és ha Mantrap-nek kérdése van, akkor válaszolnak. Ehhez vették segítségül a papírgyűjtésnek is beillő adatkupa-cot. Egyelőre mindhárman csak nézték. Nem igen akartak neki kezdeni. Végül Daliana vett egy nagy levegőt, kinyitotta a kiokosító útmutatót. Kicsit habozott, a többiek kérdőn néztek rá. Mantrap jellegzetes 'Gyerünk, kezd el!' kézmozdulatot tett. Daliana olvasni kezdte:

„Új-Onc nevelő, mi emlékszünk rá ön helyett. 2517. évi kiadás. Első lépés. Az új lakókat először is a Maa 3.5 történetéről kell tájékoztatni. Maa 3.5 – a tegnap holnapja. A Föld nevű bolygó utóda, amely a 'VV' után elnéptelenedett a járványok és emigrációk miatt.”

Mantrap nyújtózkodva jelentkezett, majdnem, mint egy stréber, klasszikus kisgyerek jelentkezéssel.

- Igen? – vont a fel szemöldökét Daliana. – Mi a kérdésed?

- A 'VV', az a Való Világ akar lenni? Mert anno néztem az első évadot, de nekem nem tetszett. Szóval megérteném, ha amiatt lenne ez az egész.

Daliana morcosan fújtatott egyet, majd orra alatt csak ennyit mondott: „Ez nehezebb lesz, mint hittem.”

- A 'VV' azt jelenti: Végső Veszedelem. Nem maradtak róla feljegyzések. Igazából senki sem tudja, mi történt. Csak annyit, hogy volt valami körülbelül 500 éve. Mikori is az utolsó emléked?

- Azt hiszem 2012-es. De minden olyan homályos. Az az év, amikor a majás világ végéről beszélt mindenki, amelynél aztán elfelejtett bekövetkezni.

- Hmm. Érdekes. De folytassuk, mert még van egy tucat hablaty.

- Muszáj? Nem lehetne a Telepen sétálgatva beszélgetni?

- Az a helyzet, hogy „töriből” egyikünk sem túl jó. – magyarázkodott Daliana.

- De nem ám! – helyeselt Stepowka, aki mintha most ébredt volna fel.

- Úgyhogy a „töris” részt felolvassam, aztán kitalálunk valami élvezetesebbet.

Mantrap beleegyezett. Így hát Daliana folytatta:

„ ... emigrációk miatt. A korábbi adatok, építmények, az infrastruktúra és maga az emberi tudás jó része eltűnt. Akik elmenekültek, nem jöttek vissza. Nem volt segítség. A Maa 3.5 alapítójának For T. Tuudor-t tartjuk, aki egy földi ember munkásságának segítségével hozta létre az új-új hazát. Ez a személy volt Velegny Ura, bármit is jelentsen ez. Annyit tudunk még róla, hogy 'nyelve ugar'. For T. Tuudor tehát az alapító. Megalkotta a telepet, elkezdte a gyűjtő munkákat, rendszerezett és irányított. Segített az itt ragadt embereknek túlélni. Most már Maa lakóknak hívjuk őket.”

Stepowka közbevágott.

- Ezért mondják, hogy a Maa lakók a holnap túlélői. – Daliana csendre intette és folytatta a történetet.

„De ehhez szigorú szabályokat kellett lefektetnie. For T. Tuudor első számú főtudósa, Phd Likic Kip, jött rá, hogyan adhat sérthetlenséget és örök életet mindenkinek. Kitalálták az eljárást és mindenki ingyen részesült a beavatkozásban. Azóta senki sem halt meg. Mindenkit a Demortáltsági Bizonyítványuk alapján tudnak azonosítani. Nincsenek kórházak, mert nincs betegség, nincsenek temetők, mert nincsenek halottak. A Gyöngyházban lakók kivételével mindenki százszázalékig egészséges és fiatal.

A létfenntartó egységeket és élelmiszer előállításához szükséges találmányokat For. T. Tuudor, Phd Likic Kip és a többi avatott tudós találta fel. For. T. Tuudor-nak nincs különösebb hatalma. Az esetleges problémákra a három létrehozott kaszt, a tudósok, a katonák és a művészek főmuftijai keresik a megoldást.

A Telepnek három fő része van. A nyugati 5000-es blokkok, a keleti 5000-es blokkok, és a Központi Ház környéke, mellette a Központi Park-

kal. Ezeken kívül megkülönböztünk közelebbi külső területeket, ezek az úgynevezett Magas Észak, Mély Dél, Irtó Nyugat és Nagyon Kelet. E régiókban őrzőjáratokat tartunk. De a Maa 3.5 egyéb részére nem küldünk csapatokat, se felderítőket, se kutatókat, mivel túl veszélyes. A nem használt területek összessége a Terra Intritus.”

- Kicsit belefolytunk a földrajzba is, nem? – kérdezte Mantrap kissé számon kérően.

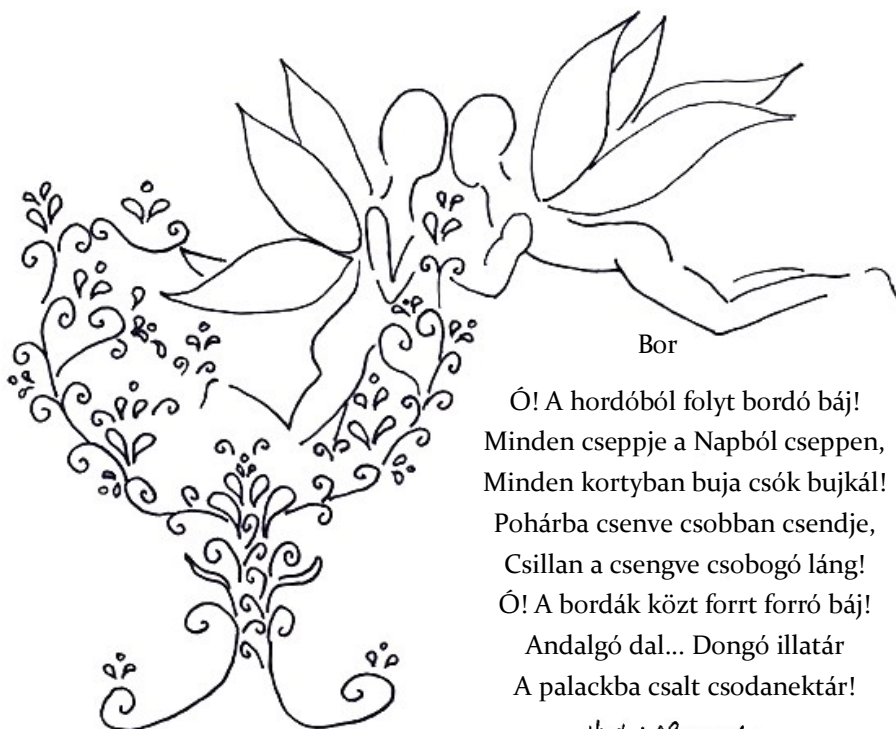
- Töri, föci, egyre megy. Egyikből se vagyok otthon. – védekezett Daliana.

- Mindegy, írni, olvasni tudunk, úgysis csak a tudósnak valók tanulhatnak tovább. De persze aki akar, az otthon tanulhat. Bár az nem ugyanaz. A többieket vagy katonának, vagy művészeknek küldik. – okoskodott bele Stepowka. – Kíváncsi vagyok, hogy veled mi lesz.

- Azt csak a kozmosz tudja.

Folyt. köv.

Harleai György

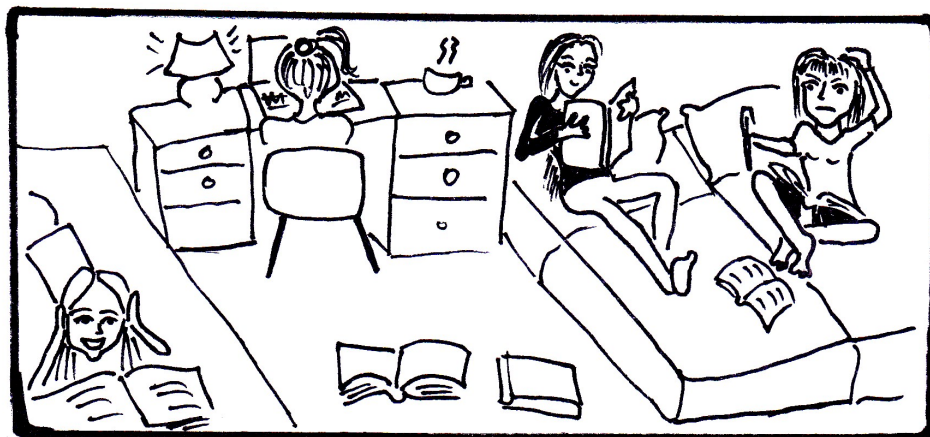
Bor

Ó! A hordóból folyt bordó báj!
Minden cseppje a Napból cseppen,
Minden kortyban buja csók bujkál!
Pohárba csenve csobban csendje,
Csillan a csengve csobogó láng!
Ó! A bordák közt forrt forró báj!
Andalgó dal... Dongó illatár
A palackba csalt csodanektár!

Andai Alexandra

VIZSGAIDŐSZAK

ELVÁRÁSOK:

VALÓSÁG:

Nardai Alexandra

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Danyi Ildikó

Tördelőszerkesztő: Danyi Ildikó

Olvasószerkesztő: Nowosielski Diána

Korrektúra: Danyi Ildikó

Szerzők: Apjok Vivien, Csenki Gergely, Csík Réka, Filep Tamás, Harkai György, Léber Edina, Lengyel Nóra, Mihácsi Gabriella, Nagy Noémi, Papp Ágnes, Rékert Attila, Szegedi Eszter, Szekeres Tamás, Takács Vivien

Borítórajz: Nardai Alexandra Krisztina

Képek, illusztrációk: Görög Péter, Hadzsy János, Kujbus Tamás, Nardai Alexandra Krisztina, Németh Beáta

A további képeket internetes oldalak segítségével közöltük.

<http://www.whokiqui.ro/N/wp-content/uploads/2012/07/ugroiskola.png>
<http://mek.oszk.hu/02100/02115/html/img/2-618.jpg>
http://www.survivorbit.hu/egy/picts/te/SRV_1666p.jpg
<http://m.cdn.blog.hu/be/bear/image/cats4.jpg>
http://www.zanka.hu/newsgallery/2012-09-27_pakozdi_szamhaboru.jpg
<http://www.evamagazin.hu/data/cfile.php?id=38630&v=w>
http://www.ratewall.com/cpics/8b3e6aa4-cc1e-4d77-897d-75a0a35de2fi_brad_pitt_snatch_movie.jpg
<http://4.bp.blogspot.com/-jNFEiTlfd3c/UmPKnMepzqI/AAAAAAAAAajw/EpT7b3YZgVM/s1600/the-shining.png>
http://4.bp.blogspot.com/-_hL3Cw7eD2c/TtLH6_rF2l/AAAAAAAAABz8/fPFXK1c1UKU/s400/Orphan.jpg
https://d2nh4f9cbhlobh.cloudfront.net/_uploads/galleries/24619/forrest_gump_image_1.jpg
<http://www.weboid.hu/pictures/inarticle/inarticle-b-tstdafbroq.jpg>
<http://almost.thedoctorschannel.com/wp-content/uploads/2013/11/original.jpg>
http://www.hdwpapers.com/walls/still_of_doona_bae_in_cloud_atlas_wallpaper-other.jpg
http://www.belfoldihirek.com/news_images/1448/parlamenttt_935_2011032895405_857.jpg
http://www.parameter.sk/sites/default/files/styles/gallery_big/public/article_image/magyar%20ci%CC%81mer.jpg
<http://screen-wallpapers.com/wallpapers/view/2715>
https://scontent-b-vie.xx.fbcdn.net/hphotos-prn2/q71/1453557_555414051193568_910557334_n.jpg